Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 9

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Cercurile de foc

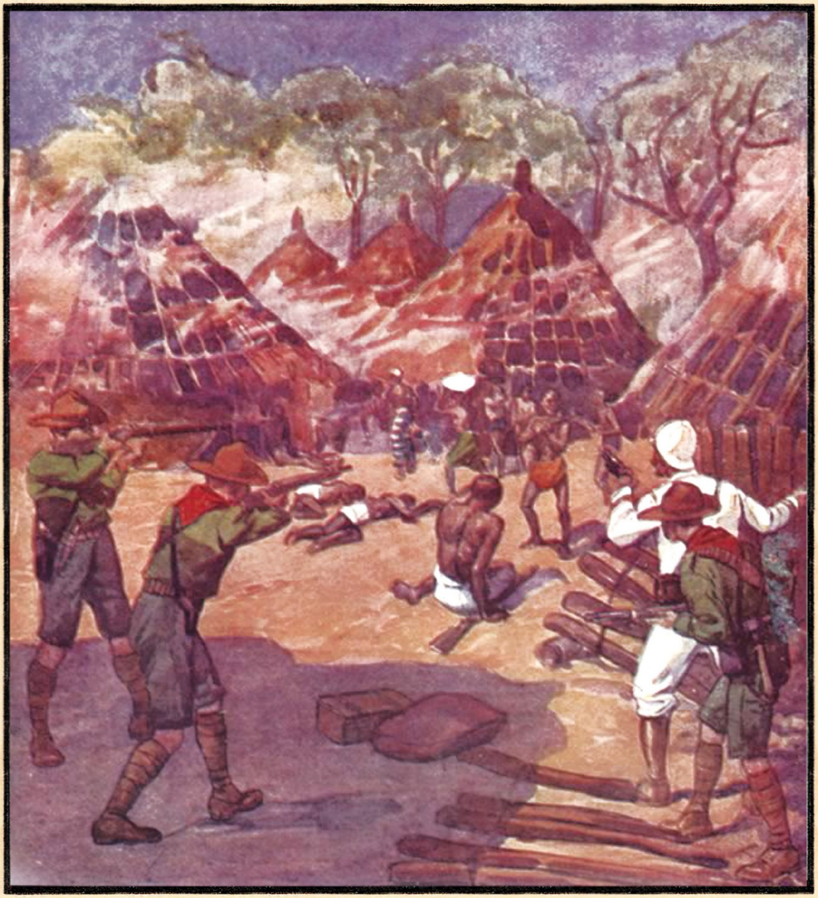

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Cercurile de foc

Nr. 9

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Un plan formidabil

În seara de 14 August, la New York, în vastul cabinet de lucru din palatul celebrului miliardar Carnegie, cinci bărbaţi, sau mai bine zis doi bărbaţi şi trei băieţi erau strânşi în jurul unei imense hărţi geografice întinse pe o masă.

Cei doi bărbaţi erau Carnegie şi detectivul John Rock. Cei trei băieţi erau Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean-Maria Callega, zis Jean Bart, cei trei cercetaşi din Italia, care câştigaseră premiul Carnegie de cinci milioane de dolari trecând Atlanticul cu aeroplanul, după mii de peripeţii şi de aventuri.

Harta asupra căreia stau aplecaţi era un planisfer, reprezentând întregul pământ.

— De vreme ce aţi hotărât să faceţi înconjurul pământului, zise Carnegie, fără a vă fixa nici o limită de timp, nu trebuie să vă preocupaţi de mijloacele de comunicaţie întrebuinţate în general de toţi acei care au făcut pân-acum înconjurul lumii după un plan stabilit.

— Cu atât mai mult, zise cercetaşul Raimondo, cu cât avem aeroplanul nostru.

— Şi că vom putea întrebuinţa, după capriciul nostru, zise Marius, căi ferate, automobile, transatlantice, căi, bărci cu pânze, bărci cu motor, elefanţi, cămile.

— Şi chiar şi picioarele noastre, încheie Jean Bart, râzând.

— Toate astea sunt exacte, întrerupse detectivul John Rock. Unicul lucru de care trebuie să ne preocupăm, stabilind itinerariul, e de a întâlni în călătorie ţări, unde se pot vâna fiare sălbatice, ţări de explorare şi de războaie coloniale, ţări încă barbare şi sălbatice.

— Ţări de aventuri, cu alte cuvinte! Şi să nu uităm, adaogă Raimondo, că trebuie mai întâi de toate să răspundem la invitaţia pe care ne-a făcut-o căpitanul Robecchi.

— Ce invitaţie? întrebă Carnegie.

— Adevărat! zise Raimondo. Am uitat să vă arăt radio-telegrama pe care am primit-o mai adineaori… Citiţi!

(Şi Raimondo Balsan întinse lui Carnegie o hârtie galbenă din acele pe care se scriu radiogramele.

Carnegie citi:

Căpitanul Robecchi, Asmara, lui Raimondo Balsan la dl. Carnegie, New York.

„Am fost desemnat să mă duc să pedepsesc triburile de piraţi din Africa Centrală. Aflu prin telegramă din Roma că Marius, Jean Bart şi d-ta aţi terminat peripeţiile trecerii Atlanticului. Deci, sunteţi liberi. Vă invit, dacă vă mai plac aventurile, să luaţi parte la expediţia mea. Voi pleca de la Asmara cu un batalion de infanterişti la 25 August, Aveţi tot timpul spre a veni de la New York la Eritreea cu aeroplanul. Aşi fi fericit să fac pe cei trei cercetaşi din Italia să ia parte la cuceririle italiene. Salutări cordiale tuturor. Răspundeţi prin radiotelegrafie".

— Şi ai răspuns? întrebă Carnegie după ce citi.

— Am răspuns zise Raimondo.

— Cum?

— Astfel: „Vom căuta să fim la Asmara la 25 August".

Şi bravul băiat adaogă:

— Înţelegeţi că nu putem lăsa să ne scape ocazia de a face plăcere căpitanului Robecchi, care ne-a primit atât de prieteneşte la Mogadiscio când am trecut din Somalia, unde se găsea atunci.

— Şi-apoi, mii de pipe! exclamă Marius, cu un fulger în privire. E un mic război în toată forma la care ne invită căpitanul!

— Natural! aprobă Jean Bart cu calmul lui obişnuit.

— Eu sper, reluă Raimondo, că John Rock nu se va opune să lupte împreună cu noi împotriva unui trib de piraţi şi poate chiar de antropofagi.

— Desigur! răspunse, simplu John Rock. Rămâne bine înţeles că vă voi însoţi în călătoria voastră în jurul lumii, în calitate de interpret, de oarece cunosc vreo douăsprezece limbi, printre care araba, turca şi hindustana... Vă voi însoţi fără nici o şovăire. D-ta vei fi şeful expediţiei, dragă Raimondo. Nu vei avea deci, decât să-mi comanzi şi eu mă voi supune.

Carnegie zâmbi puţin cam mirat. Nu se obişnuise încă să vadă pe celebrul detectiv, John Rock, care avea peste treizeci de ani, supunându-se cu umilinţă cercetaşului Raimondo, care avea jumătate din vârsta lui.

E drept, că trecerea Atlanticului şi toate aventurile prin care trecuseră, înconjuraseră pe cei trei cercetaşi cu o faimă

universală şi cum Raimondo era de drept şeful celor trei cercetaşi, oricine ar fi vrut să trăiască la un loc cu ei trebuia să recunoască pe Raimondo drept cap; altminteri n-ar fi putut fi nici un fel de asociaţie între cei trei tineri italieni şi vreun străin oarecare.

Afară de asta, John Rock, care luase parte activă la ultimele aventuri ale celor trei cercetaşi, putuse aprecia şi calităţile sale de iniţiativă, de comandă şi de autoritate.

Şi-apoi, Raimondo nu lua nici o hotărâre, fără a fi discutat mai întâi cu camarazii săi Marius şi Jean Bart şi autoritatea lui Raimondo nu era decât expresia voinţei reflexe a nedespărţitei treimi formată de la plecarea din Roma de cei trei cercetaşi.

— Bine! zise Carnegie.

Şi arătând cu degetul pe hartă, continuă:

— Primul itinerar al călătoriei voastre de aventuri, de explorări şi de vânători, îmi pare deci stabilit de acum prin obligaţia ce v-aţi luat de a vă duce mai întâi la Asmara.

— Să vedem! ziseră cei trei cercetaşi. Şi din nou se aplecară toţi deasupra hărţi.

— E de prisos zise Carnegie, să mai treceţi Atlanticul în toată lărgimea, mai bine să procedaţi prin etape mai scurte. Călătoria va fi astfel mai puţin primejdioasă.

— Tocmai! Mii de pipe! strigă Marius.

— Deci, plecaţi de la New York cu aeroplanul şi aterizaţi după aceia la San Domingo, în insula Haiti din Antile.

— Aşteptaţi! zise Jean Bart. Să însemn distanţele şi durata zborurilor. De la New-York la Haiti 3000 kilometri; a 200 kilometri pe oră, 25 oro de zbor; notez: 15.

— Ceea ce vă va lua toată ziua de mâine zise Carnegie. Petreceţi noaptea la San Domingo şi plecaţi a doua zi, 10 August, la Caienna, în Guiana franceză.

— 2500 kilometri; 12 ore, 30 minute.

— Veţi dormi la Caienna şi vă veţi odihni o zi. La 18 plecaţi spre una din insulele Capului Verde, S. Vincenzo, sau San Antonio, sau Santiago.

— De la 2200-2400 kilometri; 11 sau 12 ore.

— Petreceţi noaptea acolo. La 19 după amiază veţi putea zbura până la Capul Verde, în Senegambia, unde vă veţi odihni spre a vă pregăti pentru lungul parcurs de a doua zi; şi veţi putea să vă completaţi şi cantitatea de benzină trebuincioasă.

— 600 sau 300 kilometri; 3 sau 4 ore.

— La 20, des de dimineaţă, veţi zbura pe deasupra regiunilor

de pe coastă până în nordul Guineei, unde veţi putea ateriza la Ibadan.

— 2400 kilometri: 12 ore.

— La 21 repaos. La 22 de la Ibadan la Fascioda, pe Nilul Alb…

— 3100; 15 ore şi jumătate.

— Ultima etapă la Fascioda, unde vă sfătuiesc să vă repauzaţi, în vederea celor ce vă aşteaptă la Massana. Iar la 24 puteţi iarăşi porni spre Asmara.

— Aproximativ 1000 kilometri: 5 ore.

— După cum vedeţi, veţi sosi la timp şi bine odihniţi la data fixată de căpitanul Robecchi.

— Foarte bine! aprobă Raimondo. Şi pe urmă?

— Când pe urmă? întrebă Carnegie.

— După ce vom fi terminat expediţia căpitanului Robecchi.

— Da, adăogă Jean Bart, când vom face cu adevărat înconjurul lumii.

— Ei bine, puteţi continua în zona Ecuatorului. Veţi merge în zig-zag spre nord şi spre sud, între tropicul Cancerului şi tropicul Capricornului. Vedeţi ce ciudat e. Între tropice se găsesc regiunile cele mai favorabile aventurilor extraordinare.

În expediţia voastră colonială veţi pătrunde în inima Africei, nu veţi avea decât să mergeţi mai departe în Somalia franceză, să străbateţi ţara numită Galla, platoul Samburo, să ajungeţi la lacul Rodolfo…

— Bine! Bine! întrerupse Marius, cu obicinuita lui Vioiciune. Noi nu cerem altceva decât să vedem păduri virgine, elefanţi, lei, rinoceri, pantere, maimuţe şi cât mai multe din toate.

— Şi apoi, urmă miliardarul: Dacă vreţi să ieşiţi din Africa în Oceanul indian, aveţi, succesiv, India, la Ceylon, cu obiceiurile sale ciudate, cu populaţiile pe care foametea le distruge uneori aproape complet, cu peisajele minunate şi rajahii fastuoşi şi bizari; Java şi Sumatra cu junglele nepătrunse, cu tigri, şerpi şi indienii din teribila sectă a strangulatorilor; Siamul şi Indochina cu revoltele latente şi continue şi bandele ei sângeroase; Noua Guinee în parte necunoscută, cu indigenii absolut sălbatici şi dintre care unii na-au văzut niciodată un alb; Australia cu briganzii ei, care atacă la drumul mare, cu căutătorii de aur, cu vânătorii de aventuri, cu vastele deserturi şi spaima misterioasă a unor; din regiunile sale.

— Bun! Minunat! murmură Raimondo, fascinat.

— Dar toată imensitatea Oceanului Pacific? exclamă Carnegie cu entuziasm. Nenumăratele insule ale Polineziei atât de stranii

şi cu populaţiile lor atât de deosebite între ele prin obiceiuri şi caracter deşi sunt toate de aceeaşi rasă! Insulele Samoa şi Fidji, Tahiti, Marchize şi magnifica insulă a Paştelui cu idolii gigantici şi superbele ruine.

— Magnific! Magnific! Pe Cristofor Columb! murmură Jean Bart.

— Şi iată-vă iarăşi în America, de data asta în America de Sud, singura în care se mai găsesc încă regiuni neexplorate. Acolo veţi ieşi din linia trasă la sud de Tropicul Capricornului. Veţi parcurge teritoriile republicii Argentinei, cu zvăpăiaţii săi gauchos, cu pampasurile şi triburile sale de indieni comanci, încă sălbatici, fără a mai socoti, în centrul Braziliei pădurile Amazonului de sus, furnicând de tot soiul de animale şi de indieni de rasă necunoscută pe care nici o expediţie nu le-a vizitat până azi.

Nemaiuitându-se la hartă şi ridicându-se, exclamă cu părere de rău:

— A! Dac-aşi fi tânăr! Cum v-aş urma, fericiţi cercetaşi! Voi sunteţi tineri! aveţi atâţia ani înaintea voastră ca să cutreieraţi lumea, cu carabina pe umăr şi revolverul la brâu, sfidând pericolele naturii, ale bestiilor şi ale oamenilor, netemându-vă de moarte şi privind-o în faţă… atâţia ani spre a vedea lucruri noii, stranii, necunoscute lumii civilizate… atâţia ani de superbe aventuri! A! Cum aşi da cu bucurie tot ceea ce posed ca să pot trăi împreună cu voi!

Carnegie tăcu. Şi pe când cercetaşii şi detectivul îl priveau cu respect adânc, mişcaţi de cuvintele sale, el strânse încet harta, ca şi când n-ar mai fi vrut să vadă acea lume un parte neexplorată şi pe care acum, fiind prea bătrân, n-o mai putea străbate în călătorii aventuroase. Apoi, ridicând capul şi arătând un obraz care redevenise iarăşi nepăsător, privi pe Raimondo:

— Vreţi să plecaţi mâine? întrebă el.

— Da! răspunse, hotărât, cercetaşul.

— Totul e gata?

— Totul. Aeroplanul, armele, muniţiile, proviziile…

— Foarte bine! Cât pentru mine, mâine, deşi e sărbătoare, voi începe să lucrez. În toate oraşele civilizate care se găsesc în jurul pământului în jurul liniei ideale trase de cele două tropice, băncile vor fi vestite. Îndată ce vor fi asiguraţi de identitatea voastră, vă vor vărsa sumele ce veţi cere pană la concurenţa sumei de cinci milioane. Astfel nu veţi duce niciodată lipsă de bani în orice parte a lumii vă veţi găsi. Afară de aceasta voi telegrafia la San Domingo, la Caienna şi la Capul Verde ca să vă

aştepte în serile de 15, 16 şi 18 August. Fiind noapte, când veţi ateriza autorităţile vor pune să se aprindă focuri mari pe terenul de ateriza, în rezumat, se vor lua toate precauţiunile, pentru ca cel puţin, de aici la Capul Verde să întâmpinaţi cât mai puţin riscuri. După asta, ei bine după asta, prieteni, veţi fi în voia lui Dumnezeu şi va trebui să vă bizuiţi pe inteligenţa şi pe curajul vostru!

Şi cu aceste cuvinte grave, Carnegie ieşi repede spre a scăpa de mulţumirile celor trei cercetaşi.

CAPITOLUL II
15.000 kilometri cu aeroplanul

Şapte zboruri de 15.000 kilometri în total, iată ce fel, călătoria în şapte etape de la New York la Massaua, prin Antile, Guiana, Atlantic şi Africa superioară. Dar minunatul aeroplan al celor trei cercetaşi putea să rişte fără pericol un drum atât de lung.

Era un hidroavion, numit *Aeroc* cu un motor de model nou, inventat de tatăl lui Raimondo, Petre Balsan şi putea face peste 50 ore cu o viteză de 200 kilometri fără să nevoit să ia benzină.

În orice caz, cercetaşi! hotărâseră, ca la Capul Verde mai ia benzină spre a pune la loc cantitatea consumată.

La S. Domingo, la Caienna, la Santiago, la Capi Verde în Senegambia erau aşteptaţi de autorităţi şi de populaţie. Nenumărate aclamări, dar, din fericire, nici serbări, nici banchete, astfel că se putură odihni şi pleca apoi la ora fixată.

Zburară pe deasupra coastei occidentale a Africei de Nord, întârziind mai mult decât prevăzuseră spre a admira frumuseţile peisajelor exotice atât de variate de pe coasta de ivoriu şi coasta de azur.

Sosiră noaptea la Ibadan şi aterizară într-o regiune pustie, la nordul oraşului, unde-şi pregătiră masa de seară cu câteva dintre ultimele cutii de conserve aduse de la New York.

Marius, care era bucătarul expediţiei, prepară un de mâncare pe care John Rock o aprecia în deosebi.

A doua zi zburară deasupra ţinuturilor Sudanului atât de rodnice mulţumită numeroaselor cursuri de apă şi bogate în păduri şi ajunseră spre nord până la Fascioda unde aterizară ca să petreacă noaptea.

Aici fură bine primiţi de autorităţile engleze şi se repauzară o zi întreagă.

Şi, însfârşit, la 25 August, după 5 ore de zbor, la patru după amiază, aterizară în marea curte a cazărmii din Asmara.

— Ah! Vă aşteptam! strigă căpitanul Robecchi, când îi văzu sosind şi îi îmbrăţişă, mişcat, pe câteşi trei,

— Ne aşteptaţi? Cred şi eu! exclamă Marius râzând

— Ce e drept, nu tocmai azi. Dar alaltăieri, ieri, azi şi mâine. De când am primit radiotelegrama voastră am făcut tot felul de

calcule. De trei nopţi aproape nu dorm, aşteptând mereu s-aud strigătele soldaţilor care v-au zărit.

Făcu o pauză şi privi pe John Rock, pe care de emoţie nici nu-l văzuse la început.

— Dar, sunteţi patru?

— Da! răspunse Raimondo. Domnule căpitan vă prezint ţie dl. John Rock, detectiv american, care a luat parte la ultimile noastre aventuri din America şi care va fi tovarăşul şi interpretul nostru în timpul călătoriei noastre în jurul pământului. I-am vorbit adesea de d-v. d-le căpitan şi ştie cum ne-aţi primit când am fost la Mogadiscio…

— Fiţi bine venit în Eritreea! zise Robecchi, întinzând mâna lui John Rock. Vine şi dânsul cu noi?

— Da, domnule căpitan, zise John Rock daca-mi permiteţi.

— Desigur, sunt chiar prea fericit.

Între timp o mulţime de soldaţi cu soţiile şi copiii lor absolut goi ieşiseră de prin clădirile ce înconjurau vasta curte.. Şi toţi aclamară pe cei trei cercetaşi, pe când căpitanul îi conducea în sala de raport, unde îi aştepta colonelul Ferrandi, comandantul postului.

Raimondo, Marius şi Jean Bart povestiră în câteva cuvinte aventurile lor din America şi începură să vorbească despre noua expediţie.

După o oră de discuţie, toţi coborâră în curte, unde-i aşteptau reprezentanţii autorităţilor, care alergaseră să le strângă mâna, îndată ce auziseră de sosirea lor.

Apoi, aeroplanul fu dus într-un hangar închis, unde zi şi noapte un soldat avea să stea de pază în faţa uşii cu arma la umăr.

Cei trei cercetaşi şi John Rock fură, însfârşit, conduşi în camera, în care aveau să petreacă două nopţi, înainte de a pleca în noua aventură.

CAPITOLUL III
Un raid militar african

Deşteptându-se în dimineaţa zilei de 25 August, cei trei cercetaşi şi John Rock avură senzaţia că începeau o nouă perioadă a vieţii lor.

Ei lăsau la Asmara acel aeroplan care-i făcuse să câştige o avere atât de mare. Şi acel aeroplan era trecutul lor; sperau, să se înapoieze într-o zi spre a-l lua, dar când?

Aceasta depindea de evenimente şi cei patru călători erau decişi să nu piardă nimic din aventurile pe care aveau să le întâlnească-n cale.

Liberi şi stăpâni pe timpul lor, nefiind constrânşi la nici o îndatorire specială ei nu aveau să se supuie nici unui fel de obligaţie. Într-un anumit sens aeroplanul era o legătură căci îi obliga (din pricina aprovizionării cu benzină şi a eventualelor accidente ce trebuiau prevăzute) să nu se depărteze prea mult de oraşele civilizate, singurele, unde se găseşte benzină, uleiul şi unsoarea necesare existenţei unui aeroplan.

Se liberau deci de această legătură, nu pentru totdeauna ci pentru un timp oarecare.

De aici înainte aveau să uzeze de diferitele mijloace de locomoţiune oferite de împrejurări şi în special de picioarele lor. Căci în regiunile sălbatice unde intenţionau să pătrundă acesta era singurul mijloc de locomoţiune de care se puteau folosi. Toate aceste perspective le dădeau în dimineaţa aceea impresia unei vieţi noii..

Se îmbrăcară: cercetaşii cu uniforma lor obişnuită la care adăogară un mare voal de muselină albă înfăşurat în jurul pălăriei; John Rock ca ofiţerii coloniali englezi cu ghete solide, moletiere şi cască. Îşi luară şi câte o manta impermeabilă cu glugă pe care o făcură sul şi o puseră în bandulieră.

Se înarmară cu câte o carabină cu repetiţie şi cu gloanţe explozibile, câte un *browning* de calibru mare, câte o secure fi o mică baionetă. Echipamentul fu completat cu o raniţă în care aveau rufărie de schimb şi diverse lucruri indispensabile în voiaj; şi în sfârşit, câte o sticluţă pentru băut şi cartuşiere pline.

Astfel îmbrăcaţi şi înarmaţi coborâră în curtea cazărmii. Toată

garnizoana din Asmara era adunată. La mijloc, coloana de expediţie de două sute de soldaţi comandată de căpitanului Robecchi şi de doi locotenenţi mai maturi, oţeliţi în viaţa războinică a coloniilor, defila în faţa căpitanului Robecchi.

Două minute după aceea, coloana, având în frunte pe cei trei cercetaşi şi pe John Rock, pe căpitan şi pe locotenenţi ieşi din cazarmă străbătu o parte din localitate in aclamaţiile populaţiei, îndreptându-se spre calea ferată Asmara-Keren-Kartum.

Itinerarul expediţiei fusese modificat.

Tribul ale cărui bande atacaseră graniţa occidentală a coloniei italiene Eritreea venea din regiunea Senuarului, la nord de ţara Seilluchilor.

La Kartum trupele se îmbarcară în piroage spre a coborî cursul Nilului albastru pe o distanţă de vreo 500 kilometri.

Fu un adevărat raid, căci trebuiau să meargă cu maximum de viteză mai înainte ca tribul prădătorilor să fi fost vestit de vreun indigen întâlnit în cale.

Astfel, făcând cu schimbul pentru a vâsli pe apă şi pentru a transporta piroagele pe mal, când cursul apei nu era navigabil, din pricina rapidităţii cataractelor, izbutiră să înainteze cu repeziciune, ziua şi noaptea.

După două săptămâni, după ce părăsiră cursul fluviului şi piroagele, trebuiră să meargă pe jos până la sediul tribului sălbatec, care masacrase, postul militar de la graniţă, mâncând apoi corpul celor ucişi; acesta era un vechi obicei al popoarelor primitive, care credeau astfel că-şi apropriază virtuţile militare ale inamicilor, dar care s-a pierdut în majoritatea triburilor, în bună parte civilizate.

Unul singur din acei nenorociţi reuşise să fugă, ajungând după groaznice peripeţii în garnizoana sa, unde povestise episoade oribile. Distanţa dintre fluviu şi sat fu străbătută în două zile.

Raidul militar era terminat. Acum avea să înceapă, poate, dramatica acţiune războinică.

CAPITOLUL IV
Consiliul de război

Căpitanul Robecchi cunoştea ţinutul. Venind cu opt luni în urmă ca să organizeze postul distrus de la frontieră, pătrunsese mult în interiorul acelei regiuni, în scop de a o explora.

El îşi opri oamenii în mijlocul unei pădurici de palmieri unde ajunseseră pe înserate. Satul era la o depărtare de trei kilometri, în plină pădure, la extremitatea adevăratei păduri virgine.

Soldaţii ridicară corturile printre arbori, la lumina lunei şi făcând cât mai puţin zgomot. Nu trebuia să trădeze prezenţa unei coloane de expediţie.

După ce părăsiseră Nilul nu mai întâlniseră decât trei indigeni, pe care-i şi luaseră prizonieri, ca să nu se ducă să dea alarma celorlalţi din trib

Luară masa şi după aceea, soldaţii se înfăşurară în mantalele lor şi se culcară sub corturi. Singuri, în marginea păduricii, oamenii de sentinelă vegheau, ascunşi îndărătul trunchiurilor de arbori. Singuri? Nu! Căci, în faţa unui cort suficient luminat de lumina lunii câţiva oameni ţineau consiliu cu voce înăbuşită. Aceşti oameni erau căpitanul Robecchi şi cei doi locotenenţi: Bini şi Molinari.

— Intenţia mea, spunea căpitanul, e să evit pe cât posibil o luptă, care ar avea o enormă repercusiune în tot ţinutul şi ar răscula şi celelalte triburi vecine.

— Atunci, care va fi pedeapsa pentru măcelărirea postului nostru militar, întrebă locotenentul Bini.

— Executarea provocatorilor! răspunse căpitanul.

— Dar, cum veţi putea să-i recunoaşteţi? întrebă la rândul său locotenentul Molinari.

— Iată planul meu: mâine, în zori, mă voi duce în sat. Dacă tribul e guvernat de acelaş şef care era acum opt luni – îl cunosc şi voi vorbi cu dânsul. Dacă e alt şef, voi întreba de cel vechi, ca să intru în vorbă…

— Riscaţi să fiţi asasinat pe loc, zise locotenentul Bini.

— Nu cred! replică căpitanul. Sennaresi trebuie să-şi închipuie că n-am venit pân-aici singur, ci că sunt însoţit de o puternică escortă. Teama de represalii îi va face să fie prudenţi şi le va

înăbuşi instinctele feroce.

— E probabil, aprobă Molinari..

— Atunci, voi cere ca provocatorii ultimului atac să-mi fie predaţi şi vom vedea…

— Şi dacă refuză?

— În cazul ăsta vom recurge la forţă şi vom ataca imediat satul. Vom ucide cât mai puţini, căutând să facem cât mai mulţi prizonieri. Nu vor mai putea refuza să ne arate pe principalii vinovaţi. Şi aceştia vor fi împuşcaţi. Voi elibera atunci pe toţi ceilalţi prizonieri, dând astfel un exemplu de dreptate, de energie şi în acelaş timp de generoasă clemenţă.

— Da! zise Molinari. Şi eu cred d-le căpitan că acesta e cel mai bun mijloc de a răzbuna pe victime fără a risca de a răscula întreaga regiune.

— Fie! zise Bini. Dar, sper că nu vă veţi duce singur?

— Singur, nu!… dar numai cu doi sau trei oameni. Vreau să studiez caracterul încă necunoscut al acestor sălbateci. Nu uitaţi că opera noastră nu e numai de cucerire ci şi de colonizare. Prima condiţie spre a coloniza e de a cunoaşte adevăratul caracter al indigenilor. Dacă am pune stăpânire cu forţa asupra satului, n-am afla nimic. Prizonierii ar păstra o tăcere încăpăţânată, ceea ce pentru ei constituie cea mai bună dovadă de curaj. În acest caz, n-am putea proceda împotriva lor asa cum voim. Şi după trei sau şase luni vom avea poate iarăşi măceluri, favorizate de slabele efective lăsate de noi la frontieră. Şi ar trebui să luăm iarăşi totul de la început.

După aceste cuvinte înţelepte se făcu o lungă tăcere. În timpul discuţiei nici cei trei cercetaşi, nici John Rock nu vorbiseră.

Raimondo fu primul care luă cuvântul.

— D-le căpitan, pân-acum prietenii mei şi cu mine n-am văzut din Africa de cât ceea ce cunoşteam mai dinainte şi poate şi mai puţin chiar. Platouri, munţi, văi, un fluviu, palmieri, păduri, maimuţe… Ne-ar plăcea să mai vedem şi alţi sălbatici, altfel de cât cei trei prizonieri muţi şi îndobitociţi, pe care îi târâm de douăzeci şi patru de ore după noi…

— Şi asta înseamnă?… întrebă zâmbind căpitanul.

— Înseamnă, răspunse Raimondo, zâmbind şi el, că Marius, Jean Bart, John Rock şi eu am înlocui cu bucurie mica escortă de soldaţi pe care vreţi s-o luaţi cu dv.…

— Tocmai ceea ce mă gândeam şi eu! exclamă Marius cu glas tunător.

— Evident! aprobă Jean Bart cu liniştea lui obişnuită.

— Bravo Raimondo! aprobă în mod laconic John Rock.

Căpitanul ezită, apoi zise, grav:

— Prieteni, e de datoria mea, de datoria mea, în special, să-mi risc viaţa în ceea ce cred eu că e cel mai bun mijloc de a lucra la opera de pacificare şi de colonizare cu care Italia şi-a însărcinat pe fiii săi... Dar, e iarăşi de datoria mea să vă scutesc de pericole inutile şi...

— Mii de pipe! D-le căpitan! întrerupse cu vioiciune, Marius. Suntem şi noi fii ai Italiei. Şi de vreme ce recunoaşteţi că mâine vă veţi risca în mod serios viaţa, nu văd de ce-ar trebui să fim lipsiţi de cinstea de a ne expune la acelaş pericol?...

— Marius are dreptate, adaogă Jean Bart cu glas liniştit şi convins.

— Şi-apoi, d-le căpitan, conchise Raimondo, nu ne puteţi refuza. Am venit de la New York, urmând invitaţii dv. de a lua parte la o expediţie războinică. Invitaţia ar fi o simplă glumă, dacă ne-aţi împiedica de a participa la episoadele mai riscate şi deci mai interesante ale expediţiei.

— Foarte just! zise John Rock.

Urmă o tăcere.

Şi atunci, locotenentul Bini zise simplu:

— Au dreptate, d-le căpitan. Molinari şi cu mine voiam tocmai să vă rugăm să ne luaţi pe unul din noi. Dar, renunţam la această cinste, care revine de drept celor trei cerceluşi. Nu-i aşa Molinari?

— Asta e şi părerea mea!

— Pe toţi dracii! afirmă căpitanul cu energie, e şi a mea!

Ei, la început şi eu m-am gândit că trebuie să mă însoţiţi, dar pe urmă teama de a va expune unui pericol mortal şi de a întrerupe atât de curând planurile voastre...

— Atât timp cât suntem cu dv., d-le căpitan, n-avem alt plan decât acela de a servi patria noastră comună!

— Bine ai vorbit! Mii de pipe! strigă Marius cu o voce detunătoare.

— Atenţie, Marius, observă genovezul. Dl. Căpitan ne-a ordonat să vorbim încet şi nu e un motiv, chiar dacă Raimondo, exprimă perfect opinia noastră, ca tu să...

Şi Jean Bart făcu gestul unui tenor, care urlă pe scenă cu braţele ridicate, dar gura căscată nu scoase nici un sunet.

Marius îi dete prieteneşte un brânci pe când ofiţerii, mai mişcaţi de cât ar fi voit să pară, râdeau încet.

Şi, căpitanul, ridicându-se, zise cu blândeţe:

— Ne-am înţeles. Raimondo, Marius, Jean Bart mă veţi însoţi

mâine dimineaţă.

— Şi eu, d-le căpitan? întrebă Jean Rock.

— D-ta scumpe domn, vei rămâne cu locotenenţii şi cu armata.

— Oh! Şi pentru ce? întrebă americanul, absolut decepţionat.

— Pentru că dacă cercetaşii şi cu mine vom fi masacraţi, numai d-ta singur ai avea libertatea de a te duce în Italia şi în America şi de a aduce mărturie despre purtarea lui Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean-Maria Callega, zis Jean Bart.

Acele cuvinte evocau lucruri atât de grave şi de teribile şi căpitanul le rostise cu atâta gravitate în cât John Rock nu putu de cât să se supuie.

Un sfert de oră după aceea, înfăşuraţi în mantalele lor, Raimondo, Marius şi Jean Bart cu Robecchi şi Bini se culca sub cort.

Şi adormiră în curând, pe când John Rock însoţea pe locotenentul Molinari în rondul său spre a verifica dacă sentinelele făceau de gardă.

A doua zi, des de dimineaţă, căpitanul, Raimondo, Marius şi Jean Bart porniră la drum.

Pericolul pe care trebuiau să-l înfrunte era într-adevăr foarte mare şi căpitanul avea, desigur, o concepţie foarte înaltă şi nobilă despre datoria sa de soldat colonizator, de vreme ce îndrăznea să se aventureze într-o întreprindere atât de primejdioasă, când i-ar fi fost atât de uşor să surprindă pe senarezi în zori, năvălind în satul lor cu cei două sute de soldaţi ai săi.

Dar, de vreme ce indigenii s-ar fi apărat, acest atac ar fi avut de rezultat masacrarea soldaţilor de către mii de războinici feroci şi poate bine înarmaţi cu puşti moderne, mulţumită relaţiilor lor comerciale cu traficanţii arabi, sau un masacru al indigenilor de către soldaţii exasperaţi.

În orice caz s-ar fi făcut desigur o enormă vărsare de sânge urmată de incendierea satului şi de devastarea regiunii de către sălbatecii puşi pe fugă şi căpitanul vroia să evite pe cât era posibil, o asemenea calamitate.

Hotărârea era deci justă şi lăudabilă: să meargă în calitate de paşnic vizitator şi să parlamenteze, cu unicul gând, de a face dreptate.

Cei trei cercetaşi formau o escortă suficientă spre a-i garanta demnitatea şi a-l apăra în caz de pericol

Totuşi, fiindcă prudenţa trebuie să însoţească totdeauna

notele de generozitate, ofiţerul şi cei trei cercetaşi erau înarmaţi, primul mai puţin decât ceilalţi: n-avea decât revolverul şi sabia, dar revolverul era din cele mai bune şi încărcat cu opt gloanţe, iar sabia era bine ascuţită şi putea deveni în mâinile viguroase ale lui Robecchi o armă formidabilă. Cât pentru cercetaşi, ei aveau carabine, browninguri, securi şi baionete; ca să fie mai uşori, lăsaseră în lagăr mantalele şi raniţele.

Satul era ascuns de o cotitură a pădurii, la trei kilometri spre est de lagărul din pădurea de palmieri.

Ofiţerul şi cei trei cercetaşi aveau de mers vreo ora printre arbori foarte deşi şi o vegetaţie îmbelşugată. Erau ici şi colo, urme de poteci, formate de oameni şi de animalele sălbatice, dar ele nu uşurau câtuşi de puţin greutăţile drumului, care fu parcurs în cea mai mare tăcere.

Deşi sigur de el însăşi, căpitanul era îngrijat. Se mira

— Nu întâlnea nici un indigen şi că nu auzea nici un zgomot.

— Poate că au părăsit satul şi, exaltaţi, de victoria repurtată împotriva postului nostru militar, vor să răscoale toate regiunile din jur. Ar fi grav de tot în cazul acesta, căci aşi avea de luptat cu mii de rebeli şi ar trebui să pacific un ţinut mare cât Italia!

Cân ajunseră în inima pădurii, îngrijorarea lui Robecchi se înzeci din pricina tăcerii absolute din jur. Şi totuşi nu erau decât la două sute de metri de sat, care n-avea mai mult de o mie de colibe, răspândite prin pădure.

Şi acea îngrijorare era atât de puternică încât cei trei cercetaşi i-o cetiră pe faţă, când se întoarse spre ei şi le făcu semn să se oprească.

Se opriră.

Căpitanul, întinzând gâtul, asculta cu cea mai mare atenţie; cei trei cercetaşi se apropiară unul de altul şi Marius murmură:

— Ia, ascultaţi, nu pare tocmai vesel căpitanul…

— Totuşi, e linişte prin părţile astea zise Jean Bart.

— Prea multă linişte, poate, şopti Raimondo.

— Atâta tăcere când suntem aşa de aproape de sat.

— Poate că indigenii au aflat de sosirea unei coloane şi au părăsit satul ca să se stabilească mai departe într-o poziţie mai bună.

— Se prea poate!

— Mii de pipe. O să vedem noi!

Bar, căpitanul se apropia şi zise cu jumătate glas:

— Nimic, nu se aude nimic! La distanţa la care ne aflăm de sat ar trebui cei puţin să auzim pe femei pisând bananele în piuliţe

ca să facă pâine; ar trebui apoi, să vedem pe indigeni vânând micile maimuţe care le servesc la prepararea unei mâncări pe care ei o numesc „fanton” şi care e baza hranei lor…

— Ce credeţi? întrebă Raimondo.

— Mii de lucruri contradictorii, răspunse ofiţerul

— Atunci? zise Marius.

— Atunci, să mergem înainte. Vom vedea ce e! Urmaţi-mă de aproape. Şi ţineţi carabina gata. Ca să puteţi trage la cea mai mică alarmă:

— Înainte!

— Înainte! repetară împreună cei trei tineri.

Continuară să meargă şi deodată, se găsiră în faţa unei largi alei, mărginită de splendizi cocotieri înalţi şi deşi căror crăci acoperite de frunze se împleteau formând un văl misterios în faţa razelor soarelui.

La capătul aleei care era lungă de vreo sută de metri, se vedeau primele colibe ale satului.

Ofiţerul şi cei trei băieţi înaintară. Dar nu făcuseră nici trei paşi, când, un spectacol neaşteptat îi mobiliza pentru o clipă.

Din capătul aleei, din luminişul unde se profila sat vreo mie de negri pe jumătate goi şi cu părul plin de spini, se iviră cu puştile în mână.

Şi oamenii aceia fugeau fără să scoată nici cel mi mic strigăt. Supunându-se desigur unui cuvânt de ordine primit mai dinainte de la şeful lor ei se aliniară de o par şi de alta a aleei, privind nemişcaţi pe ofiţer şi pe tovarăşii săi.

În această împrejurare atât de ciudată şi de neaşteptată căpitanul avu sângele rece necesar.

— Băieţi, zise el cu jumătate glas celor trei cercetaşi înmărmuriţi, să înaintăm încet şi în mod demn. Totul se va explica şi mai ales, orice s-ar întâmpla să nu avei aerul că ne e teamă, căci atunci am fi pierduţi.

— Mii de pipe! zise Marius. Nu vom avea nici frică şi nici aerul de a ne fi frică!

— Vă urmăm, d-le căpitan! zise Raimondo.

— Spre dreapta, în rând, Marius, recomandă Jean Bart foarte calm.

— Şi la pas! ordonă Raimondo.

Şi strania şi eroica defilare începu.

Cu aerul şi pasul unui comandant, care trece în revistă două rânduri paralele de soldaţi, Robecchi înaintă pe alee cu pasul regulat şi repede, urmat de aproape de cei trei cercetaşi, în linie

de front cu mâna stângă liberă şi cu dreapta la cureaua carabinei atârnată pe umăr.

Aleea fu repede străbătută. Continua apoi în plin soare printre colibe şi se termina într-o piaţă centrală, înconjurată de locuinţe şi umbrită de cocotieri. Şi lucrul cel mai impresionant era tăcerea absolută a acestor oameni înarmaţi, ni chipurile impasibile şi privirile piezişe.

În fundul pieţei se îngrămădeau o mulţime de indigeni, tăcuţi şi nemişcaţi ţinând în mână puştile cu patul la pământ între picioarele depărtate unul de altul. Căpitanul înainta cu paşi repezi şi siguri spre piaţă. Nu se vedea nici o femeie, nici un copil.

— Mii de pipe! murmură Marius, mergând, nu miroase a bine. Am auzit de la soldaţi că e semn rău când nu văd femeile într-un sat.

— E adevărat, afirmă Raimondo. Am citit, nu mai ştiu în ce carte o frază tipică ce mi-a rămas în minte.

— O cunosc şi eu, întrerupse Jean Bart: şi eu o ştiu pe dinafară. E aceasta: la negri, când femeile dispar, războiul e aproape.

— Mii de pipe! Iată o frază foarte adevărată: Se văd bărbaţi şi arme, dar nici umbră de femei.

— Atenţie! murmură Raimondo.

Pe când cercetaşii schimbau încet aceste impresii, urmând pe căpitan, ajunseseră în piaţă, la douăzeci de metri de mulţimea războinicilor aliniaţi pe un front de vreo treizeci de oameni.

Şi se opriră. Atunci cu voce calmă şi clară căpitanul chemă:

— Ba-Houleh!

Era numele şefului pe care-l cunoştea ofiţerul.

Un colos pe jumătate gol şi care nu purta decât nişte pantaloni ca ai arabilor, strânşi în jurul coapselor cu un brâu lat, roşu, ieşi dintre rânduri şi înaintă spre căpitan.

Raimondo, Marius şi Jean Bart îl observară cu curiozitate.

Acesta înaintă până la trei paşi de ofiţer, salută milităreşte, dar cu o neglijenţă marcată şi zise într-o italienească ridiculă, greoaie, barbară:

— Ce vrei de la Ba-Houleh, tu Gol-Gol?

Cei trei cercetaşi ştiau că acest supra nume de Gol-Gol, care n-avea nici o semnificaţie fusese dat căpitanului de indigeni încă de pe timpul când venise pentru prima oară, în acel ţinut.

— Vreau să parlamentez cu tine, cu vrăjitorul şi cu şefii tribului, răspunse căpitanul cu glas sever.

Ba-Houleh a cărui figură feroce se lumină de un surâs care păru prefăcut celor trei cercetaşi, răspunse:

— Cum vrei, Gol-Gol. Dar câţiva tineri care vânau maimuţe prin pădure au vestit sosirea ta. Şi noi am pregătit totul pentru ca înainte de a vorbi cu tine, să dăm în onoarea ta un tam-tam.

Căpitanul încruntă sprâncenele şi zise şi mai sever:

— De vreme ce ştiai de sosirea mea, de ce nu mi-ai ieşit înainte, cu o escortă de tineri războinici, cum se cuvine din partea unui mare şef ca tine?

Ba-Houleh surâse iarăşi cu acelaş aer ipocrit:

— Eram departe, la vânătoare cu cei mai buni războinici ai mei. Mi s-a spus despre sosirea ta abia azi noapte, dar nu şi despre locul unde ai poposit. Dar, după cum vezi, îţi fac acum onorurile! Şi cu un gest arătă îndărătul său mulţimea oamenilor înarmaţi.

La un alt gest, căpitanul şi cei trei cercetaşi se întoarseră şi văzură în spatele lor pe toţi oamenii, care se aliniaseră la început de-a lungul aleei, grupaţi la un loc îndărătul cocotierilor.

Marius se plecă la urechea lui Raimondo şi îi şopti:

— Mii de pipe! Onoarea pe care banditul o face căpitanului îmi pare foarte primejdioasă! Suntem încercuiţi şi între două focuri.

— Văd şi eu.

— Pe sfânta fecioară! zise Jean Bart cred că tam-tamul se va face cu focuri de puşcă.

— Şi sunt cel puţin şase sute, în faţa şi în spatele nostru.

— Mi se pare că suntem fripţi! zise Raimondo, cu accentul său calm de roman.

— Fripţi şi opăriţi! adăogă şi mai calm genovezul, căci dacă sălbaticii ăştia au obiceiul să mănânce pe prizonierii lor albi, desigur că trebuie să ştie mai multe feluri de a-i găti.

Căpitanul tot atât de îngrijorat în sine ca şi ei, păstra un aer nepăsător.

— Fie. Pune să sune tam-tam-ul. Şi pe urmă vom vorbi.

Şi cu o perfectă indiferenţă se îndreptă spre o colibă la intrarea căreia era o bancă de lemn, rezemată de perete. Cei trei cercetaşi îl urmară. Pe când Ba-Houleh şi războinici săi îi priveau cu o vădită curiozitate.

Căpitanul se aşeză pe bancă, Raimondo şi Marius se aşezară şi ei deoparte şi de alta. Dar Jean Bart rămase în picioare alături de Marius, luă carabina de pe umăr, puse patul la pământ şi se rezemă cu amândouă mâinile de ţeava.

Şi pe când Ba-Houleh se ducea, pe rând, la cele două grupuri

de războinici, dând, în limba lui, câteva ordine, căpitanul şi cei trei cercetaşi putură schimba repede câteva cuvinte cu jumătate voce:

— Nu ne putem aştepta la nimic bun, zise ofiţerul. Absenţa femeilor şi a copiilor, războinicii ăştia înarmaţi, tăcerea asta, privirile astea piezişe şi surâsul prefăcut al lui Ba-Houleh…

— Ne întinde o cursă, nu-i aşa, d-le căpitan? zise Raimondo.

— Da. Suntem deja înconjuraţi. Când se va închide cursa, vom vedea. În orice caz, băieţi, nu trageţi fără ordinul meu. Dealtminteri, pentru un moment, nu e încă nimic pierdut. Sălbaticii ăştia sunt tot atât de laşi cât şi de feroci. Atitudinea noastră le impune desigur, căci de n-ar fi aşa, am fi de mult morţi. Şi, poate, că teama de teribilele represalii din partea soldaţilor mei îi va opri. Desigur, sunt surprinşi de sosirea coloanei în regiune. Dacă ar fi ştiut mai de mult nu i-am mai fi găsit aici. Ce naiba or fi urzind? Nu ştiu. În orice caz, se vede că sunt ostili.

— Şi perfizi! observă Jean Bart.

— Şi numeroşi! adaogă Marius.

— Mai mult chiar decât credeţi, zise căpitanul. Aici sunt peste şase sute de războinici. Dar tribul are înc-odată pe atât. Unde sunt ceilalţi şase sute? Poate s-au refugiat împreună cu familiile.

— Afară numai dacă ceilalţi, zise Raimondo, nu s-au dus să se posteze între tabăra noastră şi sat, spre a împiedica trupele de a veni în ajutorul nostru.

— Hm! Nu cred, obiectă căpitanul, clătinând capul. Şase sute de sălbatici, chiar în ambuscadă, n-ar îndrăzni să se măsoare cu două sute de soldaţi. Cred mai curând că s-au retras împreună cu femeile, copii, vitele şi puţinele obiecte pe care le posedă, spre a se depărta cât mai mulţi de soldaţii mei. Şi se vor întâlni desigur cu toţii îndată ce aceştia îşi vor fi pus în execuţie complotul pe care-l urzesc în contra noastră…

— Mii de pipe! exclamă *lombardul* cu voce surdă, nu sunteţi tocmai vesel d-le căpitan!

— Ti-e teamă?

— O, nu, mii de pipe! Numai, că n-aşi vrea s-aşteptăm prea mult. Mă mănâncă palmele. Aşi voi să iau carabina…

— Linişte, Marius! Nu-mi pare rău c-am venit fără soldaţii mei; cu sânge rece şi îndrăzneală vom ieşi poate din încurcătură şi vom pacifica această regiune. Căci, dacă aceştia se potolesc, celelalte triburi le vor urma exemplul. Pe când, dac-aşi fi venit cu soldaţii n-am mai fi găsit pe nici unul şi curând întreaga regiune

ar fi fost răsculată împotriva noastră. Dar, iată tam-tam-ul. E un spectacol curios la care nu vă va părea rău că aţi asistat.

Stranie şi nu tocmai plăcută situaţie, spre a gusta un spectacol... Acel ofiţer şi acei tineri, singuri, în mijlocul a sute de oameni ostili şi înarmaţi păreau sortiţi unei morţi inevitabile! Şi totuşi, cu acea linişte rece şi curagioasă inspirată de o primejdie pe care o înfruntau cu îndrăzneală, având conştiinţa de a împlini o misiune de dreptate şi de civilizaţie, asistară curioşi, la acel spectacol atât de ciudat, stând însă gata de apărare. Pe când ei stau deoparte rezemaţi de o colibă, care-i apăra în spate, toţi războinicii părăsiseră piaţa şi dispăruseră în colibe sau pe potecile neregulate şi întortocheate. Apoi, brusc se auzi o rumoare şi sunete puternice de tam-tam, un fel de tobă întrebuinţată în Africa centrală. Şi războinici reapărură pe piaţă năvălind din toate direcţiile, dansând, ţipând, legănându-se, sărind înainte şi înapoi, într-un ritm îndrăcit, marcat de sunetele nevăzutului instrument.

Agitau armele deasupra capului şi roteau ochii, făcând strâmbături înfricoşătoare. Spectacolul ar fi fost foarte comic, dacă n-ar fi fost înspăimântător în acele împrejurări.

Deodată, răsună un foc de puşcă, apoi altul, o sută, altele. Milanezul făcu o mişcare pe care căpitanul o opri la timp.

— Marius, zise el cu ton de imputare, lasă puşca. Nu trag în noi... deocamdată. Nu se poate tam-tam fără focuri de puşcă. Şi detunăturile reîncepură.

Şi desigur puştile de diferite modele, fie cu capsă, cu repetiţie, de fabricaţie germană, erau încărcate cu gloanţe, de vreme ce mici ramuri şi zeci de nuci de cocos cădeau din arborii din jur.

În mijlocul pieţii, Ba-Houleh se zbânţuia împreună cu războinicii săi, reglementând cu vorba şi cu gestul mişcările lor de dans. Dar, deodată Ba-Houleh scoase un strigăt bizar modulat şi imediat toţi războinicii rămaseră nemişcaţi cu arma la picior, fiecare chiar în locul unde se afla, când auzise strigătul.

— Tam-tam-ul s-a terminat, zise căpitanul şi din fericire, fără să fi tras în noi. Sau cel puţin în spre noi. Dar nu e de cât un preludiu. Au înscenat acest tam-tam spre a ne adormi bănuielile. Acum, trebuie să fim cu băgare de seamă.

— *Acre!* întrerupse Raimondo. Ce fac?

— Dar asta?

— Mii de pipe!

— Pe Sfânta Fecioară!

Cele patru exclamaţii erau provocate de strania purtare a

senarezilor.

Abia sfârşiseră de dansat şi, brusc, se întoarseră toţi în aceeaşi direcţie, spre sud, fugind în dezordine şi scoţând strigăte disperate.

Şi căpitanul şi cei trei cercetaşi văzură vreo doisprezece indigeni oprindu-se la capătul pieţii, pe când ceilalţi continuau să fugă. Şi cei doisprezece, în rând, îndreptară puştile spre grupul italienilor.

— Culcaţi şi foc! urlă căpitanul lăsându-se să cadă cu faţa la pământ.

Într-o clipă cei trei cercetaşi înţeleseră şi se azvârliră cu faţa la pământ alături de căpitan. Şi ploaia de gloanţe îndreptate împotriva lor le trecu pe deasupra capetelor.

Dar, căpitanul scosese revolverul şi eu cotul rezemat de pământ, apăsă pe trăgaci pe când cei trei cercetaşi, căzând, apucaseră carabinele şi ochind, într-o clipă şi traseră. Revolverele aveau opt focuri, iar carabinele tot atât. Mai înainte ca trăgătorii senarezi, uimiţi de căderea albilor să se fi gândit să tragă din nou, trei dintre ei cădeau, loviţi în piept sau în cap. Apoi altul şi iar altul, căci căpitanul şi cei trei tineri trăgeau fără să se oprească.

Cei şapte, indigeni care mai rămăseseră, ne mai stând la gândim o luară la fugă după ceilalţi.

— Trageţi în grămadă! strigă Marius şi continuă să tragă ca şi ceilalţi.

Alţi patru indigeni căzură.

Apoi nu se mai văzură. Toţi dispăruseră în colibe spre nord.

— Haidem să vedem! zise căpitanul ridicându-se în picioare Nu înţeleg încă.

— Nici eu! zise Raimondo.

Ofiţerul şi cei trei cercetaşi începură să fugă. Dar cu încălţămintea, cu armele, cu cartuşierele pline şi cu hainele pe ei, erau mult mai puţin sprinteni şi mai puţin iuţi şi ajunseră la capul satului; dincolo de ultimă colibă, tocmai în momentul în care ultimul fugar dispărea într-o enorma gaura neagră ce se forma în mijlocul flăcărilor!

— Şi gaura aceea dispăru şi în locul ei se ridicară flăcări furioase. Şi atunci, căpitanul înţelese.

— Cercul de foc! strigă el.

— Cum? Ce e asta? exclamară deodată tinerii nemişcaţi şi înspăimântaţi în faţa spectacolului neaşteptat şi înfricoşător care se prezenta ochilor lor. Căpitanul nu răspunse îndată.

Se uită în toate părţile. Cercetaşii, în mod maşinal, îl imitară. Şi văzură, la stânga, la dreapta şi dincolo de sat o barieră circulară de flăcări ce se înălţau cu pârâituri de frunze şi de ramuri de rădăcini şi de crăci. Văzură un cocotier năpădit de fum, prăbuşindu-se cu o detunătură surdă.

— Cercul de foc! repetă căpitanul.

Apoi, cu glas neasemuit de liniştit, glasul unui şef în mijlocul pericolului zise:

— Înţeleg totul acuma. Cei şase sute care lipseau din sat, înconjuraseră colibele pe dinafară şi în momentul stabilit mai dinainte, adică în clipa în care tam-tam-ul înceta, au dat toţi deodată foc pădurii, lăsând un singur punct, ales mai dinainte, punct prin care au fugit cei şase sute de războinici rămaşi cu noi.

— Nu, nu şase sute, mii şi mii de pipe! exclamă Marius, ci numai cinci sute nouăzeci şi unu!

— E drept, aprobă Raimondo, am ucis nouă.

— Şi aceşti nouă vor fi pedepsiţi după crima lor, conchise ligurul cu vocea lui calmă. Vor să ne prăjească. Nu ştiu dacă noi vom fi prăjiţi dar aceşti nouă vor fi desigur…

Căpitanul zâmbi la cuvintele celor trei cercetaşi, cuvinte care dovedeau că cei trei tineri eroici ştiau să-şi păstreze sângele rece şi prezenţa de spirit în mijlocul cercului de flăcări care înainta spre ei, strângându-se din ce în ce mai mult.

Dar, acel surâs al ofiţerului nu risipi expresia de vie îngrijorare ce se citea în ochii şi pe faţa sa.

Cei trei cercetaşi observară aceasta.

— D-le căpitan, întrebă Raimondo, de ce vă temeţi?

Ofiţerul privi pe tinerii săi prieteni. Păru că ezită. Apoi brusc:

— Voi sunteţi bărbaţi, dragii mei: vă voi vorbi deci, cum aşi vorbi locotenenţilor Bini şi Molinari. Mărturisesc că nu bănuiam o atât de monstruoasă perfidie şi nici o clipă nu m-am gândit la cercul de foc. Am făcut rău. Un şef trebuie să prevadă totul.

— Nu, întrerupse brusc Marius.

— Eh, zise căpitanul uimit.

— Nu, n-aţi făcut rău! Nu, un şef nu poate prevede totul… Ultimul lucru ce se poate prevedea e moartea. Şi această prevedere le cuprinde pe toate celelalte. Şi, dacă prevezi încontinuu moartea, încercând a o evita, nu ajungi la nimic. Noi prevăzusem moartea, dar am venit şi pentru că nu ne gândeam s-o evităm cu orice preţ. Dacă vine prin foc sau în alt mod, ei bine o vom primi cu arma la picior sau la umăr, după împrejurări. Dar dacă aţi fi prevăzut cercul de flăcări d-le căpitan, poate că nu

ne-aţi fi luat cu dv....

— Şi ar fi fost cu adevărat păcat, adaogă liniştit Jean Bart, căci sunt foarte mulţumit că mă pot bucura de acest spectacol... E ceva nou. Într-adevăr.

— Şi e magnific! confirmă Raimondo.

Căpitanul uimit de acel exces de sânge rece la nişte băieţi atât de tineri, crezu că acel curaj era rezultatul inconştienţei despre gravitatea pericolului.

Nu le dete timpul să admire spectacolul, pe care Raimondo, cu drept cuvânt, îl găsea magnific.

— Închipuiţi-vă, că vă găsiţi în mijlocul unei păduri, care arde formând un cerc compact de foc! Bubuituri ca de tun, pârâituri sinistre, formidabile detunături, prăbuşiri de arbori şi plante care ard ca nişte torte colosale, enorme penajuri de fum şi de flăcări şi în marginea luminişului iarba care se usucă şi ia repede foc înainte chiar de a fi atinsă de flacăra din apropiere. Soarele întunecat şi cerul ascuns de norii de fum, aerul încălzit şi apăsător, păsări pe jumătate asfixiate, ce cad înăuntrul cercului; maimuţe care fug, şerpi, pitoni enormi târându-se printre ierburi şi refugiindu-se pe acoperişul colibelor.

Nu, căpitanul nu le dete timpul să contemple acel spectacol grandios şi teribil.

— Veniţi! veniţi! Urmaţi-mă! strigă el.

Şi împingându-i în faţa lui, îi duse în piaţa satului, unde se desfăşurase ceremonia tam-tamului.

— Pentru un moment, aici vom fi la adăpost de foc. Piaţa e vastă, terenul gol. Şi chiar dacă toate colibele ar arde, cercul în care ne găsim va fi destul de larg ca să fim feriţi de asfixie. Cel puţin, aşa sper... Dac-ar fi puţin vânt, aşi fi liniştit, căci vântul ar lua fumul, dar nu e nici o adiere măcar...

— Nu riscăm deci decât să fim asfixiaţi? zise Marius.

— În primul rând! răspunse căpitanul.

— Şi pe urmă! întrebă Raimondo.

— Pe urmă, răspunse căpitanul, va trebui să aşteptăm ca terenul să se răcească, ca să putem umbla pe acolo pe unde a fost devastat de incendiu. Şi ne vom întoarce în tabără, afară numai dacă inamicii, ştiindu-ne în viaţă, nu vor veni să ne împuşte printre ultimele flăcări.

— Dar, incendiul se propagă de toate părţile, observă Jean Bart, fiindcă nu suflă nici o adiere de vânt. Înaintează deci spre tabăra noastră şi...

— Ei! Mii de pipe! Cine ştie dacă sălbatecii nu s-au dus să

strângă într-un cerc de foc şi tabăra; sunt destul de numeroşi ca să izbutească!

— În cazul acesta, zise căpitanul, soldaţii trebuie să fi despărţit repede o întindere vastă de teren pe care s-au refugiat, dând foc pădurii din jur pentru ca cercul să se lărgească şi cele două incendii să se întâlnească şi să se epuizeze nemaifiind alimentate. Şi noi am fi putut face acelaş lucru, dacă ne-am fi aflat în mijlocul pădurii inflamabile, în loc de a ne găsi într-un teren neted, care a fost atât de mult călcat în picioare, încât a devenit mai tare decât piatra.

— Va să zică, întrerupse Marius, soldaţii nu riscă nimic.

— Iar noi, completă Raimondo, riscăm să fim asfixiaţi şi împuşcaţi de indigeni, care ne pot surprinde.

— Sper, zise căpitanul, că locotenenţii mei îşi vor închipui cele întâmplate, fie că se găsesc ei înşăşi în foc, sau fie că incendiul bântuie numai între noi şi ei. Şi cred că le va da în gând să împartă coloana în două escadroane şi să facă înconjurul cercului de flăcări, unul la dreapta şi altul la stânga. Vor întâlni astfel, în mod fatal, pe sălbateci.

— Aceasta pentru sud-est. Unde e lagărul, observă Jean Bart. Dar la nord, nu continuă oare pădurea virgină?

— Ba da.

— Atunci incendiul va continua la infinit.

— Nu! În plină pădure virgină, arborii, lianele, tufişurile şi ierburile de tot felul, formează o masă verde atât de compactă şi de îmbâcsită de umezeală, de limfă şi de apă, încât incendiul va fi repede înăbuşit şi stins. Aici, însă, spre est, spre sud şi puţin spre vest avem pădurea, întreruptă şi deschisă ici şi colo, unde aerul circulă iar plantele, uscate, ard ca nişte adevărate torţe.

— Mii de pipe! zise Marius! Începe să fie cald.

Într-adevăr căldura era toridă şi aerul devenea din ce în ce mai înăbuşitor. Fumul se risipea în aşa mod încât cei trei cercetaşi şi ofiţerul deşi erau unul lângă altul, nu se mai vedeau decât printr-o ceaţă, care devenea din ce în ce mai deasă. Iar din pricina acelei ceţi ochii le lăcrămau.

În dreapta şi în stânga, în spate, în faţă, de toate părţile, cercul înainta cu atât mai repede cu cât împrejurimile satului erau mai uscate.

Apoi, deodată, o colibă se aprinse şi arse cu flăcări imense. Pe urmă alta şi alta, începură să ardă în toate părţile. În mai puţin de cinci minute, colibele fură prada focului: Flăcările gigantice se ridicau, se încolăceau în jurul cocotierilor şi uscau frunzele care,

într-o clipă se aprindeau. Zgomotul pârâiturilor şi al detunăturilor era asurzitor. Vederea focului orbea, deşi un văl des de fum ascundea cerul şi soarele. Cei trei cercetaşi şi ofiţerul, erau închişi în mijlocul pieţii şi fumul era atât de gros, încât dacă se depărtau un pas unul de altul, nu se mai vedeau.

— Mă înăbuş! strigă brusc, Marius, cu voce disperată. Nu putem ieşi de aici? Mă înăbuş! Mă înăbuş!

— Ţine, Marius, zise căpitanul ivindu-se lângă el din desimea fumului.

Şi îi puse sub nas o batistă umedă.

— Raimondo, Jean Bart, zise căpitanul, udaţi-vă batistele cu apă din sticluţele ce le aveţi la voi şi ţineţi-le la gură şi sub nări. Cât timp batistele vor fi ude, vom evita asfixia. Dar, să ieşim de-aici, iată un lucru imposibil. Pe o distanţă de un kilometru la nord şi de doi sau trei kilometri la sud, pădurea e în flăcări… Dacă nu se ridică vântul, dragii mei, să ştiţi că suntem pierduţi!…

CAPITOLUL VI
Celălalt cerc

Aceste teribile cuvinte ale lui Robecchi, erau, vai, cu mult mai prejos de realitate!…

Un kilometru la nord… era exact, căci pădurea virgină în care focul nu putea pătrunde, începea la vreo mie de metri depărtare de sat. Dar, de celelalte trei părţi, mai ales spre sud, incendiul se întindea pe o distanţă de mai bine de şase kilometri.

Ah! planul infernal născocit de indigeni, îndată ce aflaseră de sosirea coloanei italiene, fusese executat imediat şi repede, prin acel formidabil incendiu, care bântuia în jurul satului şi în jurul taberei soldaţilor.

Când căpitanul şi cei trei cercetaşi ieşiseră din tabără, soldaţii îşi văzuseră de diversele treburi obişnuite într-un lagăr, adică să caute lemne pentru gătit mâncarea, să aducă apă să cureţe hainele şi armele, etc.

Mergând prin tabără, din cort în cort, locotenenţii Bini şi Molinari, examinau totul, interogau pe subofiţeri, asistau la schimbul de sentinele. Şi mare parte din dimineaţă trecu fără cel mai mic incident. Deodată, aproape toţi soldaţii văzură în acelaş timp în jurul taberei şi pe o distantă de vreun kilometru în jur, ridicându-se coloane de fum şi de flăcări.

— Foc! Foc! fu strigătul general.

Înmărmuriţi ca şi oamenii lor, cei doi ofiţeri făcură în fugă înconjurul taberei. Flăcările o încurajau de toate părţile şi în mai puţin de cinci minute, fu un singur cerc de foc.

— A! La dracu! exclamă locotenentul Bini; e îngrozitor! Ce înseamnă asta?

— Simt sigur, zise Molinari, că asta e opera sălbatecilor senarezi.

— Dar, atunci, căpitanul şi cercetaşii? exclamă John Rock.

— A! E îngrozitor!

— Groaznic!

Şi cei doi ofiţeri se simţiră cuprinşi de o profundă durere.

— Ce e de făcut? întrebă John Rock.

— Vom combate mai întâi focul, răspunse Bini. Apoi, vom ieşi din cercul de flăcări şi vom alerga la satul indigen.

Ordinele fură date imediat.

Soldaţii incendiară pădurea de jur împrejur, în aşa mod încât al doilea incendiu să meargă înaintea primului Astfel, cele două incendii aveau să se întâlnească şi, după ce vor fi distrus totul, aveau să se stingă din lipsă de alimentaţie. Nefiind nici o adiere de vânt, tabăra fu repede înecată în fum..

Timp de un sfert de oră, fu un spectacol înspăimântător. Toţi erau furioşi şi consternaţi şi tremurau gândindu-se la soarta cercetaşilor şi a căpitanului. Pe când focul aprins de soldaţi mergea tot lăţindu-se, John Rock şi ofiţerii, tremurând de nerăbdare, făcură mii de ipoteze în jurul celor ce se întâmplaseră în satul indigen.

— Căpitanul şi cei trei cercetaşi au fost desigur măcelăriţi, susţinea Bini.

— Nu, nu! exclamă John Rock, pierzându-şi toată flegma americană.

— Desigur că sunt prizonieri! zicea Molinari.

— Atunci îi vom elibera! striga cu violenţă John Rock.

— Poate că s-au retras îndărătul vreunei bariere şi ţin în respect pe sălbateci.

— Sosirea noastră trebuie să le fi fost semnalată; desigur că au pândit plecarea, căpitanului şi a cercetaşilor şi au provocat incendiul ca să ne separe de dânşii!

În timpul acesta soldaţii munceau cu îndârjire. Corturile fuseseră doborâte, strânse, puse în raniţe şi lagărul fu ridicat. Şi urmau linia focului, pas cu pas în direcţia satului. Pe măsură ce focul se da înapoi, ei înaintau, croindu-şi o potecă largă printre cenuşă şi cărbunii fumegânzi.

Servindu-se de lopeţi. Dau la o parte cărbunii încă incandescenţi şi cenuşa fierbinte, descoperind terenul şi deşi pământul ardea, înaintau mereu.

La fiecare cinci minute cei doisprezece săpători, care lucrau în capul coloanei, imediat înaintea ofiţerilor şi a lui John Rock, erau înlocuiţi de alţi doisprezece oameni. Căci din pricina apropierii căldurii şi a fumului nu puteau lucra mai mult decât cinci minute încontinuu.

— Ah! Ce încet merge fumul! exclamă John Rock.

Şi totuşi focul mergea repede în pădurea aceea uscată de razele soarelui. Înainta repede arzând totul într-un vârtej de scântei. Dar oricât de repede mergea, era încă prea încet, pentru nerăbdarea plină de teamă care umplea sufletele lui Bini, lui Molinari, lui John Rock şi ale tuturor soldaţilor.

— Merge bine! strigă brusc un săpător care lucra în capul coloanei.

Într-adevăr, risipindu-se un nor gros de fum, se putu vedea că incendiul de apărare aprins de soldaţi, se unise cu incendiul de atac, provocat de indigeni şi se constată că ajunseseră în zona devastată de focul sălbatecilor.

Trecură. Şi toţi scoaseră un strigăt de disperare. Un vast spaţiu negru şi calcinat se întindea înaintea coloanei. Dar acest spaţiu nu se termina, cum speraseră, oprindu-se în faţa pădurii.

Incendiul bântuia încă în partea aceea, progresând spre est. El se îndrepta spre sat şi erau nevoiţi să-l urmeze pas pu pas, spre a sosi în urma lui.

Da, numai în urma lui, căci cercul de flăcări era absolut de nepătruns. Pe chipul celor două sute de oameni şi al conducătorilor lor, trecu o expresie de oroare şi de disperare.

— Desigur, exclamă Bini cu voce sugrumată, sălbatecii, după ce au aprins undeva focul au bătut în retragere. Şi, cum nu e vânt, incendiul s-a întins deodată în amândouă părţile, spre noi şi spre sat.

Acel din direcţia noastră s-a stins, nemaiavând ce să-l alimenteze; dar acel dinspre sat continuă. Şi va continua... şi va consuma tot satul. Şi va continua până ce va ajunge la pădurea virgină, unde se va stinge fiind înlăturat...

— Atunci probabil că în pădurea virgină s-au refugiat sălbatecii, zise Molinari cu glasul frânt de durere.

— Oh! strigă John Rock. Îi vom prinde, îi vom încercui, îi vom masacra. Bravii mei cercetaşi şi căpitanul. Unde-or fi acum?

— Dacă nu sunt morţi, răspunse Bini, sunt desigur prizonieri ai sălbaticilor, care îi târăsc spre pădurea virgină.

— Înainte, soldaţi! Mai repede, strigă John Rock.

Şi, însăşi, nemaiputând sta în neactivitate, luă o sapă şi eu ochii plini de lacrimi, începu să răscolească cu furie cenuşa din jur.

Timp de un sfert de oră înaintară din ce în ce mai repede şi după primele cinci minute, nu mai fu nevoie să scormonească ci putură fugi, căci se aflau acum pe terenul incendiat de la început. Acesta avusese destul timp să se răcească, aşa că se putea umbla prin cenuşă.

Dar, când ajunseră în apropierea flăcărilor care continuau spre est opera lor de distrugere, fură nevoiţi să reînceapă curăţirea terenului.

Toată regiunea nu era. Spre vest. Decât o câmpie neagră

mărginită de un semicerc de fum; şi, spre est, un semicerc de flăcări, care se lărgea mereu. Întâlnindu-se în depărtare cu dâra de fum.

La amiază locotenenţii socotiră că făcuseră vreo doi kilometri.

— Satul se găseşte la vreo cinci sute de metri, zise Bini

— Şi aceşti cinci sute de metri sunt în flăcări, gemu John Rock.

— Vom fi în sat peste o jumătate de oră, observă Molinari şi adăogă, apoi, cu o licărire de nădejde în ochi: Satele indigene, au de obicei la mijloc o piaţă vastă. Poate că pe piaţa aceea, largă şi goală, unde desigur că au fost primiţi, căpitanul şi cercetaşi sau putut refugia. Şi, dacă sunt acolo, înconjuraţi de un cerc de cadavre ale indigenilor ucişi de ei., incendiul nu-i va putea atinge, iar noi şi vom regăsi în viaţă şi sănătoşi?

Deşi nu se bizuia pe nici un indiciu, presupunerea era plauzibilă. Ipoteza trecu din gură în gură, de la un capăt la altul al coloanei, care înainta încet, urmând linia incendiului şi nădejdea renăsc-u în toate inimile, care se-nfiorau de nerăbdare.

Din pricina grosimii fumului, aproape nu se vedeau între ei. Se înăbuşeau. Ochii le lăcrimau. Dar, înaintau mereu, făcând un pas pe măsură ce incendiul se da cu un metru înapoi… Şi, numărau paşii, zicându-şi cu nădejde:

— Vom ajunge! În curând vom fi acolo!

CAPITOLUL VII
Piaţa satului

Şi, deodată, săpătorii şi ofiţerii, văzură pe John Rock, care era înaintea tuturor, azvârlind sapa, apucând cu amândouă mâinile carabina pe care o purta în bandulieră şi repezindu-se prin bariera de fum…

Înţeleseră, că văzuse printr-o crăpătură formată în perdeaua de fum că acolo se termina pădurea şi începea satul.

— Înainte! Înainte! strigară ofiţerii.

Cei doisprezece săpători aruncară sapele şi toţi puseră mâna pe arme repezindu-se în urma locotenenţilor care imitând pe John Rock, pătrunseseră printre norii negri de fum ce formau în locul acela un zid gros de patru metri. Dincolo de acel zid, John Rock, ofiţerii şi soldaţii văzură un fel da drum rămas practicabil printre grămezile de cenuşă fumegândă.

Acel drum era strada principală a satului şi grămada; aceea de cenuşă era tot ce rămăsese, din colibele de pe cela două laturi. Într-o clipă fură în piaţa satului acoperită de funingine. În depărtare, spre nord, spre pădurea virgină, nu se mai vedeau flăcări ci numai nori de cenuşă.

— S-au bătut aici, strigă John Rock, dar nu mai sunt. Unde ori fi! Unde pot să fie!

Americanul părea nebun de durere.

Centrul pieţei era gol; dar în fund, spre pădurea virgină, erau două cadavre de indigeni, apoi alte patru la câţiva; paşi de acolo, apoi, cinci şi însfârşit vreo două zeci, grămadă, unul peste altul, dintre care unii, grav răniţi, respirau încă.

John Rock şi ofiţerii îi examinară cu înfrigurare; toate cadavrele, prezentau răni făcute de gloanţe de carabine şi de revolver. Dar John Rock se dusese mai departe, dincolo de piaţă, pe o potecă largă ce ducea spre pădurea virgină.

Şi strigă:

— Aici… trei sălbateci ucişi cu lovituri de secure şi de sabie…

Ofiţerii şi soldaţii alergară.

— S-au bătut corp la corp!

— Uitaţi-vă… cenuşa e bătătorită. A fost o luptă fără arme… Picioarele goale ale sălbatecilor…

— O! urme de cizme.

— Sunt urmele cercetaşilor şi ale căpitanului…

— Da! Da!

— Dar ei, unde sunt?

Spre nord şi spre pădurea virgină, dincolo de locul unde urmele indicau că fusese o luptă între albi şi senarezi, nu mai era nici un cadavru.

Şi John Rock, cu glasul sugrumat, rezumă observaţiile făcute şi puse iarăşi chinuitoarea întrebare

— În timpul incendiului, cercetaşii şi căpitanul au fost pe piaţă. Poate că s-au bătut atunci. Dar, e sigur că s-au bătut şi după, cum o dovedesc ultimele trei cadavre întinse pe cenuşe şi urmele vizibile ale luptei.

Urmele continuă numeroase, dar nu mai indică lupta, ci un marş forţat spre pădurea virgină.

— Şi, vedeţi, nu e nici o urmă de cizme, ci numai de picioare goale. Deci, din punctul ăsta, căpitanul şi cercetaşii trebuie să fi fost răpiţi şi luaţi pe sus.

Şi, cu vocea tremurătoare încheia.

— Vii sau morţi?

Era singura întrebare posibilă şi care cerea o soluţie imediată.

— Da, vii sau morţi? murmurară împreună cei doi *ofiţeri* pe când din rândurile soldaţilor se ridicau strigăte de furie şi de ameninţare.

În tot cazul, nu mai era nimic de făcut. Piaţa satului fusese desigur locul de refugiu al căpitanului şi al cercetaşilor, în timpul incendiului. Dar, pe piaţă nu erau decât cadavrele indigenilor.

— Înainte! strigă Bini.

Şi cu John Rock în frunte, toată coloana, fugind prin cenuşa încă încălzită, care păstra urmele fugarilor se avântă furioasă în desişul pădurii virgine.

CAPITOLUL VIII
Asaltul în masă

Ce se petrecuse pe piaţa satului? Căpitanul, Raimondo; Marius şi Jean Bart evitaseră asfixia, punându-şi la gură şi la nas o batistă pe care o udau încontinuu.

Şi, nemişcaţi şi neputincioşi, asistaseră la incendiul, care consumase întregul sat.

Şi, când, după ce se potoli incendiul şi fumul începând, să se risipească putură privi în jur, iată ce privelişte puţin, îmbucurătoare li se oferi privirilor lor: spre vest, spre sud, spre est, spre tabăra trupei se întindea o pânză de flăcări, care forma o barieră de neînvins.

Spre nord incendiul ajunsese repede în marginea pădurii; virgine. Şi într-acolo nu se mai vedeau flăcări ci numai un zid de fum…

— Situaţia e clară! zise căpitanul. E evident că, fiind încercuiţi de foc, soldaţii vor veni în ajutorul nostru. Dar, nu vor putea trece prin flăcări. Trebuie s-aştepte ca tot ce poate arde între ei şi noi să fie consumat.

— Şi nu putem şti, observă Raimondo, în ce condiţie progresează focul din partea aceea.

— Mii de pipe! exclamă Marius, acum când nu mai riscăm să fim asfixiaţi sau arşi, putem aştepta.

— Şi vom aştepta în linişte, aprobă genovezul.

— N-avem ce face, încheie căpitanul. Dar, după aceea; vom merge în marş forţat să surprindem pe sălbatici în pădure. Trebuie să-i pedepsim; cu sălbatecii trebuie să faci un tur de forţă iar nu de blândeţe. Şi nu va fi uşor să-i ajungem, căci desigur nu merg prea repede din pricina femeilor, a copiilor şi a avutului lor pe care-l au cu dânşii: ivoriu, pene şi pulbere de aur. Afară de asta, vor lăsa, desigur, urme în trecerea lor, aşa că nu ne vor scăpa.

Clătinând capul cu un aer ameninţător, căpitanul scoase din buzunar o tabacheră plină cu tutun şi-şi făcu o ţigară.

Se pleca tocmai să ridice de jos un cărbune încă aprins să-şi aprindă ţigara, când Raimondo, strigă, brusc:

— *Acre!* Iată ceva nou!

— Mii de pipe! strigă Marius. Ce e?

Era într-adevăr, ceva neaşteptat şi extraordinar. Colo în pădurea virgină se producea un fenomen extrem de ciudat.

Nori mari de fum înaintau!... Da, nori de fum, în care şerpuiau flăcări, înaintau cu repeziciune. Veneau pe deasupra terenului ars şi acoperit de cenuşă. Se apropiau de locul unde fusese mai înainte satul cu repeziciunea unui om care fuge din răsputeri. Spectacolul era atât de extraordinar încât, timp de câteva minute, căpitanul şi cercetaşii priviri înmărmuriţi.

Şi zidul acela mobil de fum brăzdat de flăcări nu ma era decât la cinci sute. De metri de dânşii, când Marius, punând mâna pe o carabină, strigă:

— Am văzut picioare în mijlocul fumului!

— Am înţeles! zise Robecchi. Sunt indigeni, care se înapoiază.

— Fiecare din ei ţine în mână o prăjină în vârful cărei arde un smoc de ierburi, al cărui fum îi maschează.

— Da!

— Dar fumul se întinde până departe de tot, zise Jai Bart.

— Da, fiindcă sunt foarte numeroşi.

— Foc, băieţi, foc în mijlocul fumului şi al grămezii strigă căpitanul.

Cei trei cercetaşi traseră mai multe focuri unul după altul în masa aceea de fum, care continua să fugă.

Ofiţerul trase şi el cu revolverul. Şi focurile se succedări cu repeziciune timp de câteva minute. Trei minute, în cursul cărora fumul continuă să înainteze, dar deplasându-se, formând găuri, în care se vedeau mişcându-se forme omeneşti Şi, deodată, păru că un vânt puternic doborâse avangarda – ca să zicem aşa – a acelor nori cenuşii.

Era vădit că primii azvârliseră prăjinile la pământ.

Într-adevăr, vreo cincizeci dintre ei ieşiră la iveală, continuând să fugă. Aveau mâinile goale şi erau fără arme.

Şi, îndărătul lor, pe rând, norii de fum se coborau, făcliile de iarbă atinseră pământul şi o turmă de şase sute da sălbateci se ivi, urlând şi alergând cu o repeziciune nebună.

— Suntem pierduţi! zise, scurt, Jean Bart!

— Nu înainte de a fi doborât o duzină, mii de pipe! strigă Marius, furios.

— Sunt fără arme! observă Raimondo.

— Fiindcă vor să ne facă prizonieri, fără să rişte să ne omoare în timpul luptei, explică Robecchi.

— Ne putem aştepta la ceva foarte plăcut, zise Marius.

— Poate…

Şi cei trei cercetaşi şi căpitanul trăgeau mereu, doborând de fiecare dată câte un sălbatec.

Dar, chiar dac-ar fi avut la ei o mitralieră, n-ar fi putut opri acea hoardă fanatică, avidă de sânge şi de carne albă.

Indigenii săreau peste cei căzuţi şi înaintau mereu.

Se produse atunci, ceea ce trebuia să se întâmple în mod normal în urma acelui atac în masă.

Când primele rânduri ale asaltatorilor fură la douăzeci paşi, cercetaşii, lăsară carabinele şi se înarmară cu securile şi revolverele. Traseră, loviră şi se apărară cu deznădejde. Dar, ce puteau face împotriva a cinci sute?

Fură înconjuraţi, înhăţaţi de zeci de mâini, imobilizaţi, dezarmaţi şi legaţi!

Şi cu strigăte sălbatice învingătorii luară pe prizonieri în spinare, alergând spre pădure şi lăsând vreo treizeci de morţi de răniţi pe teren.

Căpitanul şi cercetaşii evitaseră atacul mişelesc din sat; scăpaseră de incendiu, dar a treia cursă izbutise să învingă curajul lor.

Erau acum prizonierii celor mai feroci sălbateci, care trăiesc în nepătrunsele păduri africane.

CAPITOLUL IX
Generozitatea lui Ba-Houleh

Hoarda sălbatecilor nu intră în pădure, în marginea căreia incendiul se stingea. Urmă acea frontieră naturală spre est, timp de aproape o oră. Apoi, ieşi din regiunea devastată incendiu. Şi prizonieri, văzură la o cotitură a drumului, apărând îndărătul lor toată zona cuprinsă de flăcări.

Puţin după aceea, sălbatecii apucară la stânga, spre sud şi porniră pe un drum pietros, care pătrundea, lărgindu-se în pădure. Şi, timp de o oră iarăşi, după calculele lui Jean Bart, care observa soarele, continuară să meargă trecând pe drumul pietros pe o potecă îngustă şi capricioasă, care şerpuia printre arbori.

Cei care duceau în spinare, pe prizonieri se schimbaţi, mereu aşa încât înaintau destul de repede.

Şi, deodată se auziră strigăte ascuţite.

Prizonierii, văzură că soseau într-un vast luminiş, unde se ridicau numeroase colibe indigene.

O mulţime de femei, copii şi bărbaţi – aceştia din un înarmaţi erau adunaţi în mijlocul noului sat. Toţi oameni aceia urlau, săreau, dansau pe loc, fără a înainta şi fără a se da înapoi.

Noii sosiţi se amestecară printre ei şi cei patru prizonieri fură puşi în picioare unul lângă altul, în mijlocul celei mulţimi turbulente. Li se scoaseră lianele cu care îi legaseră mâinile şi picioarele. Şi văzură înaintând şi aşezându-se în faţa lor pe un trunchi răsturnat pe şeful trădător pe care căpitanul îl numea Ba-Houleh.

Îndărătul lui se aliniau opt sălbateci cu puşca în mână gata să tragă la cel mai mic semn de revoltă din partea prizonierilor.

Şi Ba-Houleh abia se aşeză şi izbucni într-un hohot râs. Râdea cu poftă, cu o licărire de bucurie în ochii negri şi răi, zguduindu-se tot, din cap până în picioare.

Nu mai era pe jumătate dezbrăcat ca atunci când primise pe căpitan. În afară de şalvarii albi îşi pusese acum de-a dreptul pe piele o mică, jachetă de zuav şi pe cap un corn de amiral englez, în schimb, era cu picioarele goale.

Gătit astfel şi înarmat cu o sabie lungă a cârei teacă era

atârnată la brâu cu o jartieră de femeie, (de unde nai o fi găsit jartiera aceea? se întreba Marius), continuă râdă un minut şi mai bine pe când, împrejurul lui, bărbaţi, femei şi copii râdeau zgomotos. Dar acel acces de râs în loc să fie vesel era sălbatec şi sinistru.

Deodată, Ba-Houleh se opri. Ridică mâna stângă şi veselia, se curmă brusc. Şi tăcerea absolută ce urma fu şi în lugubră decât hohotele dinainte.

Drepţi, mândri, dispreţuitori şi calmi, cu mâinile în buzunar, sau cu braţele încrucişate pe piept, căpitanul şi cei trei cercetaşi priveau pe Ba-Houleh. Şi în mijlocul tăceri, şeful începu să vorbească în italieneasca lui barbară şi italienească amestecată cu cuvinte din dialectul negru şi din limba engleză.

— Căpitane, trebuie să ştii acum că tribul din care fac parte e cu totul deosebit de celelalte din Senar: nu admit nici un stăpân alb şi nu renunţă la obiceiurile strămoşilor săi. Tribul nostru s-a luptat întotdeauna şi a mâncat pe prizonieri fiindcă sângele şi carnea inamicilor învinşi e o hrană întăritoare şi cine mănâncă pe om curajos îşi însuşeşte îndrăzneala şi curajul acestuia. Şi, departe de a fi dispus să renunţe la acest obicei, tribul nostru e hotărât să captureze şi să mănânce câţi mai mulţi albi, fiindcă oamenii albi simt mai puternici, mai îndrăzneţi şi mai inteligenţi decât noi. Când am distrus postul vostru de frontieră, toţi soldaţii ce-l păzeau erau negri din Eritreea. Iată de ce i-am lăsat pe câmp să-i mănânce vulturii. Şeful lor însă, un subofiţer era alb. L-am ucis. L-am fript. Jumătate din războinicii mei au mâncat din carnea aceea albă. Ei sunt aceia, care erau azi în primele rânduri. Câţiva dintre ei au murit. Dar cu voi patru, toţi războinicii mei vor putea lua parte ospăţ. Şi vom avea în noi forţa oamenilor albi care ne va ce să putem învinge pe semenii voştri…

Tăcu. Nu mai râdea. Toată ferocitatea sălbatică i se citea ochii infectaţi de sânge şi pe chipul cu trăsături aspre.

În timpul acestui discurs, care în alte împrejurări, ar fost comic, dar care cuprindea ameninţări teribile, căpitanul şi cei trei cercetaşi ascultaseră fără să clipească şi priveau cu sânge rece şi dispreţ pe teribilul şef.

Când acesta sfârşi, ei nu răspunseră. Atunci Ba-Houleh întoarse spre căpitan şi îl întrebă:

— Nu spui nimic?

Ofiţerul ridică din umeri.

— De ce aşi răspunde? îşi spunea el în sine. Toate discursurile din lume n-ar schimba instinctele feroce şi înverşunarea

sălbatecă a acestui şef bestial.

Dar, indignarea fu mai tare de cât voinţa de a tăcea.

— Vrei să vorbesc, Ba-Houleh?

— Da!

— Ei bine, înainte de a vă gândi să învingeţi pe albi prin forţă, curaj şi inteligenţă (şi desigur că nu mâncându-i veţi ajunge la asta) aţi face mai bine să le urmaţi exemplele de abilitate, de blândeţe şi de bunătate. Aşi fi putut veni în satul tău, trecând prin pădure cu soldaţii mei şi să vă măcelăresc pe toţi spre a vă pedepsi pentru distrugerea postului nostru. Am preferat să procedez cu blândeţe, să viu singur împreună cu aceşti trei băieţi, ca să-ţi spun: Arată-mi pe principalii vinovaţi, Ba-Houleh! Aceia vor fi pedepsiţi după cum cere legea. Dar, numai aceia. Şi tribul va putea trăi în pace. În loc de a răspunde la încrederea mea cu lealitate, ai răspuns prin trădare, violenţă, devastare şi atac... Eşti nebun, Ba-Houleh, dacă îţi închipui că ucigându-ne mâncându-ne veţi putea învinge ţara noastră civilizată. Acest nou atentat va fi urmat de represalii grozave, italienii vor fi nevoiţi să distrugă tribul tău, dacă oamenii tăi vor continua să fie hoţi, piraţi şi asasinii altor rase negre, liniştite şi paşnice şi să împiedice pe albi de a aduce tuturor libertatea. Iată ce ţi se va întâmpla ţie şi oamenilor tăi Ba-Houleh! Veţi fi urmăriţi, fugăriţi, distruşi! Veţi trăi, dimpotrivă, liniştiţi, liberi şi fericiţi dacă vei şti să deveniţi un popor drept, cinstit şi pacinic cum au de. Venit acele triburi cu care suntem în relaţii de prietenie. Am zis!

Şi căpitanul tăcu.

Dar Ba-Houleh răspunse batjocoritor:

— Da! Da! Mi-ai mai spus toate astea când ai veni să instalezi la graniţă un post de soldaţi. Dar glorioşii şi mândri senarezi din tribul meu sunt războinici iar nu sclavi.

— Nu! strigă căpitanul. Nu sunt războinici, sunt briganzi, hoţi şi asasini, distrugători chiar ai fraţilor lor negri care sunt o pradă uşoară. Şi tu Ba-Houleh, ştii bine că mulţumită influenţei tale păstrează aceste obiceiuri sălbatice în loc de a imita generozitatea albilor şi de a lăsa pe celelalte triburi să trăiască în pace.

— Destul! strigă Ba-Houleh, cu un gest furios.

Şi cu un rânjet, care-i trăda sufletul de bandit fioros, care vrea să rămâie sălbatic:

— Vorbeşti de generozitatea albilor, tu?... Ei bine, îţi vei da eu o probă de generozitatea lui Ba-Houleh!

— Aha! exclamă Marius, care suferea că tăcuse atât timp.

Şi cum, Ba-Houleh, mirat că băieţaşul acela îndrăznea să vorbească, îl privea sever, Marius izbucni în râs, exclamând

— Ia uitaţi-vă la mutra asta pocită! Crezi poate c-o să ne sperii, maimuţă bătrână? Am văzut noi lucruri mai grozave! Şi, mii de pipe! Îţi pregătesc o surpriză, în caz când mă vei pune în frigare sau pe grătar, care te va face să ţi să pară carnea mea mai tare decât talpa ghetelor mele.

— Eşti teribil, Marius! zise zâmbind căpitanul. Eu cred că tu ai glumi chiar dacă te-ar pune şi în frigare.

— Desigur! Aşi râde prin toţi porii cărnii mele bine friptă!

Raimondo şi Jean Bart începură să râdă.

Să râdă în asemenea împrejurări!

Trebuia să fie Marius ca să provoace aşa ceva. Şi cei trei cercetaşi se simţiră îmbărbătaţi. Iar căpitanul găsi o distracţie salutară care-l împiedica de a se lăsa târât de gânduri prea grave.

În modul acesta, Marius îi amintea că cel mai bun mijloc de a sfida pericolul e totdeauna veselia. Moartea nu glumeşte niciodată; s-ar părea că gluma o sperie, o respinge, o îndepărtează. Adeseori un cuvânt de spirit spus la timp a salvat oameni ameninţaţi – în timpul revoluţiei, de ghilotină, iar în timpul războiului de gloanţele unui pluton…

Cât pentru Ba-Houleh părea îndobitocit. Şi fiindcă sta cu gura căscată, privind mereu pe Marius, cercetaşul ridică din umeri râzând:

— Ei bine caraghiosule căpcăun, mult o să mă mai mănânci cu ochii? Hai, vorbeşte! Dă-i drumul, s-auzim ce vrei să spui când ne vorbeşti de generozitatea lui Ba-Houleh.

Auzindu-şi propriile lui cuvinte, şeful încruntă sprâncenele şi rosti cu voce tăioasă:

— Generozitatea lui Ba-Houleh, iat-o…

Şi după o scurtă pauză, adaogă.

— Veţi trăi încă cincisprezece zile şi veţi fi bine hrăniţi, bine îngrijiţi şi…

— Asta numeşti tu generozitate? întrerupse Raimondo cu un accent batjocoritor. Mulţumesc! Vrei să ne îngraşi? Ei bine, dragă domnule canibal, cincisprezece zile nu ajung, căci – după cum vezi – suntem prea slabi. Îndoieşte doza. După o lună de supraalimentaţie, de odihnă şi de somn vom fi cu adevărat la punct…

— Foarte just! zise Marius.

— Chiar aşa! adăogă Jean Bart.

Căpitanul lăsa pe cei trei cercetaşi să vorbească. Ghicise intenţia lor, pe care o avuseseră toţi trei deodată, fără a se consulta, după cum li se întâmpla adesea.

Intenţia era evident, de a zăpăci pe Ba-Houleh, de a-l distra, de a-l convinge, de a obţine de la dânsul, fără ca să-şi dea seama, amânări şi concesii, de a da, însfârşit, situaţiei o aparenţă de siguranţă pe care era, în fond, departe de a o avea. Dar, trebuia să se gândească la cele ce se puteau întâmpla, chiar dacă soldaţii împreună cu locotenentul şi cu John Rock ar fi venit în ajutorul lor.

Şi spre a-şi pune în aplicare ideea care le venise şi spre a pregăti viitorul cei trei cercetaşi se jucau cu pericolul, glumeau şi asta uimea şi intriga, după cât se vedea, pe Ba-Houleh, care, ca un sălbatec ce era, ar fi avut mai multă forţă şi energie în faţa fricei prizonierilor, decât în faţa curajoasei lor veselii. Căci naturile primitive nu cunosc bucuria batjocoritoare în faţa morţii ameninţătoare.

Nimic nu-i putea impresiona mai mult decât ciudata veselie a acestor albi predestinaţi să-i fie victime.

Afirmaţiile lui Raimondo, Marius şi Jean Bart asupra perioadei de timp necesară ca să fie „la punct” păru că impresionează pe Ba-Houleh. Privi pe cei patru prizonieri cu ochii lacomi şi zise cu naivitate.

— Ce e drept, sunteţi foarte slabi!

— Ce-ţi spuneam eu! zise Marius.

— Ei bine, voi fi şi mai generos, continuă Ba-Houleh, pe când figura sa redevenea aspră şi feroce. Dar generozitatea mea va fi în sens contrariu. Voi să vă scutesc de chinurile aşteptării şi de neplăcerile unei hrane cu de-a sila: sunteţi slabi, dar tocmai din pricina asta trebuie s-aveţi în voi şi mai mult curaj, îndrăzneală şi forţă… Veţi fi ucişi chiar astă-seară.

Şi rostind aceste ultime şi teribile cuvinte, se ridică, privi pe căpitan cu furie conţinută şi adăogă, ameninţător:

— Şi sper că vom avea mai mult de patru oameni albi la viitorul nostru ospăţ.

— Ce vrei să spui? întrebă căpitanul, pălind de îngrijorare.

— Mai sunt încă opt sau nouă albi în trupa care e colo, înconjurată de foc! Opt sute de războinici mă vor urma… Şi ne vom duce, la adăpostul flăcărilor, să împuşcăm pe acei oameni. Ştim unde sunt. Nu vom avea decât să tragem la întâmplare, la înălţimea unui om spre a-i lovi. Opt sute de gloanţe care vor cădea deodată din toate părţile! Şi vom continua să tragem până

ce focul, care bântuie între noi şi tabăra voastră se va stinge singur. Vom năvăli asupra lor. Vom măcelări pe cei rămaşi şi vom lua prizonieri pe albi. Aici, căpitane, femeile vor fi de ajuns ca să vă păzească, pe tine şi pe băieţii ăştia care-şi închipuiesc că pot trata pe Ba-Houleh ca pe cineva cu care se poate glumi. I-am lăsat să vorbească fiindcă vroiam să văd unde vor s-ajungă. Acum când văd că sunt tot atât de inteligenţi şi de curajoşi ca şi tine, nu-i mai dispreţuiesc. Hrănindu-se cu carnea lor, războinicii mei vor deveni eroi! La revedere căpitane!

Şi ipocritul şef plecă, făcându-le un gest de adio.

Treizeci de indigeni apucară pe prizonieri de braţe, îl legară şi îi transportară în diferite colibe. Şi, imediat, colibele se umplură de femei.

Cât pentru bărbaţi, ei se depărtară încet de sat, având în frunte pe Ba-Houleh. Voiau să-şi completeze victoria masacrând în modul cel mai mişelesc toată expediţia trimisă, spre a-i pacifica.

CAPITOLUL X
Urechea lui John Rock

La ora aceea, locotenenţii Bini şi Molinari, John Rock şi toţi soldaţii, care se luaseră după urmele celor dispăruţi, erau convinşi că cercetaşii şi căpitanul erau prizonieri.

Le fu uşor să regăsească urmele până în marginea pădurii în direcţia spre est. Şi ajunseră fără incidente, la intrarea drumului pietros ce-şi croia calea prin vegetala tropicală.

Incendiul nu ajunsese până acolo şi pe terenul bătut şi acoperit de pietre nu se vedea nici o urmă.

Coloana se opri.

— Nu mai încape îndoială, zise John Rock, sălbatecii au pătruns în pădure pe drumul ăsta. Căci dac-ar fi continuat calea prin pădure, mergând de-a lungul marginii pădurii, iarba călcată de atâtea picioare ne-ar arăta direcţia în care au apucat-o.

— Atunci să mergem pe drumul ăsta! ordonă Bini. Avangarda şi patrulele micei coloane o luaseră înainte.

Crosul trupei îi urmă. Şi în curând, numai ariergarda de doisprezece oameni, mai era în pădure. Dar, în clipa în care avangarda era să înainteze pe drumul pietros, o salvă de focuri de puşcă răsună în marginea pădurii şi patru soldaţi căzură morţi sau răniţi.

— Stai! Ocolire la stânga! urlă locotenentul Bini. Spre pădure, în pas alergător!

La această comandă, toţi soldaţii se opriseră, se întoarseră pe loc şi porniră în fuga ca să ajungă ariergarda, care nevăzând nici un inamic, căruia să-i poată răspunde, bătea şi ea în retragere spre pădure.

Dar, deodată strigăte fioroase se ridicară de cele două laturi ale drumului pietros. Şi sute de diavoli negri năvăliră căutând să încercuiască pe soldaţi şi să-i imobilizeze în mijlocul drumului spre a-i masacra.

Ariergarda şi avangarda fură imediat separate de grosul trupei, care văzu învârtindu-se în juru-i o mulţime ce scotea strigăte ascuţite, trăgând mereu focuri de puşcă.

— În careu! comandă Bini cu glas tunător.

Nici unul din soldaţi nu-şi pierduse sângele rece. Careul se

formă imediat pe patru rânduri.

Primul rând era culcat, al doilea în genunchi, al treilea în picioare şi al patrulea tot aşa, dar fiecare om din rândul acesta se aşezase între doi din rândul dinainte. Subofiţerii erau la colţuri. Cei doi ofiţeri şi John Rock erau în careu, alergând în toate părţile spre a da ordinele necesare şi trăgând şi ei. Fu o adevărată bătălie.

La comanda „foc de voie”, gloanţele şi focul porniră din cele patru laturi ale careului. Soldaţii erau în inferioritate ca număr, căci erau unul contra patru; dar aveau superioritatea disciplinei, a sângelui rece, a unei comande unice, a armelor, a preciziunii şi a rapidităţii tirului. Lupta nu dură mai mult de zece minute. Decimaţi de un foc teribil, care făcea goluri enorme în masele lor compacte şi beţi de furie şi de dorinţa de a captura pe albi, sălbatecii încercară să se azvârle cu toţii deodată asupra careului. Şi fură nevoiţi a se dea înapoi. Dar soldaţii trăgeau mereu.

Atunci, cuprinşi de panică, indigenii se strânseră cu toţi la un loc şi o luară la fugă spre pădure.

Cei doi locotenenţi şi John Bock crezură că fugarii se duceau în direcţia locului unde se găseau femeile, copiii şi prizonierii lor. Nu-şi închipuiau că acel loc putea fi în mijlocul pădurii. Credeau mai curând, cum era şi firesc, că indigenii se retrăseseră, după incendiu, în alt sat şi că prizonierii erau acolo sub paza altor războinici.

— Să fugim după ei! zise John Rock. Dacă vreunul din fugari ajunge înaintea noastră acolo unde sunt prizonieri: căpitanul şi cercetaşii vor fi măcelăriţi.

— Da! Da! aprobă Molinari.

— Soldaţi! strigă Bini, să urmărim grosul fugarilor Arma la spinare, jos raniţele şi înainte!

Molinari desemnă în pripă pe un sergent care trebuia să rămâie acolo cu plutonul său ca să adune, să aşeze la umbră şi să panseze răniţii şi să se apere în caz când vreunul dintre sălbateci ar fi revenit la asalt. Plutonul avea să păzească şi raniţele lăsate jos. Şi restul coloanei, în total vreo sută şaizeci de oameni, în afară de ofiţeri şi de John Rock se repezi pe urmele fugarilor.

— N-am văzut pe Ba-Houleh printre ei, zise locotenentul Bini.

— Nici eu! răspunse Molinari.

— Poate că a rămas cu prizonierii observă John Bock.

Dar, nu mai vorbiră. Fugeau. Obişnuiţi cu toate exerciţiile

corporale şi cu marşurile lungi, uşuraţi de greutatea raniţelor, soldaţii fugeau tot aşa de repede ca şi sălbatecii. Şi prin pădure alergară şi mai repede, căci fiind încălţaţi nu-ş răneau picioarele cu spinii, rădăcinile şi pietrele ascuţite care erau presărate pe teren. Ajunseră repede pe fugari, care în clipa aceea pătrundeau într-un fel de trecătoare, formată de o depresiune a pământului.

Locotenentul Bini, care era în cap, avu ideea să dirijeze pe soldaţi nu spre depresiunea prin care fugeau sălbatecii ci spre una din coastele care mărgineau pădurea de o parte şi de alta.

Astfel, la ieşirea din trecătoare, unde ar fi ajuns în mod fatal primii, le-ar fi ieşit în faţă. Numai că trebuia să se creadă mereu urmăriţi ca să nu le dea în gând să se întoarcă înapoi. Şi de aceea locotenentul Bini zise lui John Rock.

— D-ta opreşte-te; lasă pe Molinari să ajungă în dreptul d-tale şi spune-i să continue cu oamenii săi să urmărească prin trecătoare, pe când eu, cu ai mei, îi vom preceda, trecând prin câmpie: Şi la ieşirea din trecătoare vor prinşi între cele două plutoane.

— Bine! Şi John Rock se opri.

Jumătate din trupa care fugea cu repeziciune îi trecu, dinainte. Dar el prinse din trecere pe Molinari şi îi strigă:

— Stai! repezindu-se în faţa celui de al doilea pluton, barat de primul printr-un spaţiu gol în care fugeau subofiţerii.

— Ce e? întrebă Molinari, suflând greu.

John Rock îi transmise ordinul.

— Bine!

Erau la intrarea trecătoarei.

Molinari le arăta direcţia în care fugea nebuneşte ceata sălbateci şi strigă:

— Înainte! Şi se avântă, urmat de pluton.

Dar John Rock nu imită mişcarea. Se gândi: „Prefer să rămân cu trupa mai înaintată”. Vreau s-ajung pe locotenentul Bini. Şi voia tocmai s-o ia la fugă, când îi furase privirea ceva alb şi albastru, care se zărea printre frunzişul unui tufiş, la intrarea trecătoarei.

— Oho! ce-o fi acolo?

Tufişul era la vreo treizeci de paşi.

Alergă într-acolo. Dar abia pornise şt văzu un sălbatec ridicându-se dindărătul tufişului şi fugind în sens contrariu cu ceilalţi, adică fugind spre drumul pe care trecuseră cu puţin mai înainte trăgătorii în direcţia pădurii.

Uimirea îl făcut pe John Rock să se oprească.

Acel sălbatec, care fugea aşa, părăsindu-şi semenii, nu era gol ca ceilalţi. El purta nişte şalvari arabi, un brâu lat, roşu şi o tunică de zuav. În mâna dreaptă ţinea o sabie scoasă din teacă.

— Desigur e şeful, îşi zise John Rock, căci e obiceiul şefilor negri să se îmbrace cu haine europeneşti, pe când supuşii lor rămân aproape goi. Dac-o fi Ba-Houleh? Dar, atunci, de ce fuge în spre pădure? Se zice că acest Ba-Houleh e foarte perfid, ingenios, îndemânatic şi destul de valoros, când e mânat de furie… Această stratagemă cu fuga asta, care ne depărtează de prizonieri ar fi demnă de el. Să-l urmăm! Dacă nu mă înşel absenţa mea din trupa lui Bini şi a lui Molinari nu va fi desigur cauza un înfrângeri. Şi, poate că voi putea scăpa pe prizonieri.

Şi John începu s-alerge în urma indigenului îmbrăcat. Dar, în timpul în care reflexiile precedente îi ţinuseră nemişcat, omul negru, alb şi albastru, dispăru printre arbori unui crâng. După ce trecu crângul, din fericire, americanul revăzu alergând mereu, dar nu spre drumul care era cam spre dreapta, ci spre pădurea virgină şi continuă să-l urmărească. Fugarul nu se întoarse niciodată îndărăt. Şi deodată, dispăru printre arbori. John Rock ajunse după două minute şi văzu un fel de potecă ce trecea pe sub o boltă de liane.

Americanul îşi puse carabina în bandulieră şi luând revolverul, pătrunse în pădure, mergând cât mai repede căutând să nu facă zgomot, căci poteca se lărgea deodată aş încât, alergând pe pământul umed, nu mai atingea nici frunze nici ramuri. Poteca descria numeroase cotituri. Îngrijorat, John Rock, nu mai vedea pe negru. Dar, brusc, îl descoperi într-un punct unde poteca mergea drept pe o distanţă e vreo sută de metri. Sălbatecul nu mai fugea, părea obosit. Totuşi, mergea destul de repede.

Lui John Rock îi veni în gând să-i trimită un glonţ î spate.

— Dar nu! Dacă l-aşi ucide, n-aşi şti unde să mă nu duc, la caz când poteca s-ar sfârşi, sau s-ar bifurca… îmi serveşte de călăuză. Să-l lăsăm să meargă şi să-l urmăm.

Şi, timp de o oră, John Rock nu-l pierdu din vedere. Deodată însă, sări într-o parte, ascunzându-se îndărătul unui arbore; sălbatecul se oprise, întorcându-se spre a se uita înapoi.

John Rock, aştepta strângând revolverul, cu degetul pe trăgaci, cu ochiul şi urechea aţintite.

Nici un zgomot…

Sălbatecul nu se înapoia.

— Fără îndoială, a pornit iar înainte.

Scoase capul şi nu mai văzu pe sălbatec.

— Haidem!

Ieşi din ascunzătoare şi porni în sat pe potecă, dar nemai văzând pe indigen, îşi zise:

— Mi-a luat-o înainte. Trebuie să-l ajung. Şi începu din nou să fugă.

Dar deodată simţi în partea dreaptă a capului, o durere sfâşietoare şi pe gât, curgându-i ceva cald…

Se întoarse... Şi se găsi în faţa sălbatecului, care înainta cu sabia ridicată. John Rock ridică braţul înarmat şi trase... Şi adversarul căzu greoi, cu o gaură însângerată între ochi. John Rock se plecă asupra lui şi murmură:

— E mort. Dar eu, ce am?

Luă *browningul* cu stânga, duse mâna dreaptă în par-tea obrazului, în care simţea o durere vie şi scoase un strigăt: nu mai avea urechea dreaptă! În locul urechii, retezate, curgea sângele care-i umplu mâna. Şi pe pământ, lângă el, văzu o bucăţică inertă, urechea retezată...

CAPITOLUL XI
Cântecul lui Jean Ban

John Rock nu se opri să-şi plângă urechea. Se legă repede cu batista muiată în coniacul din sticluţă şi nemaisimţind durerea fizică, din pricina preocupării prea grave, se decise să meargă înainte pe potecă, zicându-şi:

— Sălbatecul ăsta era desigur un şef. Am presimţirea, că am ucis pe Ba-Houleh, care se ducea desigur spre locul unde e căpitanul şi cercetaşii. Trebuie să-i găsesc. Dar înainte de a porni din nou, se plecă, luă de jos urechea şi învelind-o într-o frunză, o vârî în buzunar, zicând flegmatic:

— Cel puţin să mi-o iau! O voi păstra şi o voi oferi, muzeului poliţiei din New York.

Porni deci iarăşi ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, ţinând sabia lui Ba-Houleh în dreapta, revolverul în stânga şi carabina în bandulieră.

Dar, pentru cine n-o cunoaşte, pădurea virgină e un labirint. Potecile formate de oameni sau de animale, se încrucişează, se întretaie, merg una lângă alta, se întortochează aşa încât te fac să te întorci de zeci de ori în acelaş loc. Aşa i se întâmplă şi lui John Rock. Nu se putea conduce după ochi, căci frunzişul îl împiedica să vadă dincolo de potecă, nu-i rămânea decât auzul. Un sat de indigeni se recunoaşte de departe, după zgomotele bine cunoscute de exploratori şi de soldaţii africani: voci de femei, strigăte şi râsete de copii, lătrături de câini şi lovituri surde în piuliţe în care se pisează. Deşi n-avea o ureche, cu cealaltă John Rock auzea perfect, dar nici un zgomot nu-i trăda apropierea vreunui sat, în afară de zgomotele obişnuite ale pădurii, unde mişună mii de animale şi de insecte. Şi totuşi, fără să bănuiască el se învârtea în jurul satului, prea departe de el ca să-i audă zgomotele, dar destul de aproape ca o întâmplare fericită să-l puie pe calea cea bună şi să-l conducă în mâi puţin de un sfert de oră, drept la locuinţele indigene.

....

După cum am mai spus, nici un senarez în stare de a purta arma, nu rămăsese în satul din mijlocul pădurii.

Nu rămăseseră acolo decât câţiva bătrâni, o mulţime de copii

şi toate femeile, în număr de vreo patru sute. Cei patru prizonieri fuseseră închişi, solid legaţi, în patru colibe diferite. Şi în fiecare colibă erau înconjuraţi de femei, care îi priveau cu lăcomie. După un sfert de oră de contemplare, cele care intraseră într-o colibă se sculau, plecau şi intrau într-alta ca să privească pe alt prizonier. Şi astfel, grupurile de zece sau cincisprezece femei se succedau mereu, toate venind să vadă pe prizonieri. Şi rezultatul final fu unul la care prizonierii nu s-ar fi aşteptat niciodată şi care-i umplu de bucurie.

Deodată fiecare din cei patru prizonieri fu apucat de zeci de mâini negre, scos afară din colibă şi târât în mijlocul pieţii, unde îi aşezară unul lângă altul pe o piatră care se găsea acolo.

Şi toţi, bătrâni, copii şi femei, se adunară în faţa lor, strigând, râzând şi ameninţându-i cu vorba şi cu gestul.

Apoi, încetul cu încetul, zgomotul se potoli. Probabil ceata de sălbateci obosise de atâtea urlete. Era se vede obosită de a se tot mişca, de vreme ce, aproape toţi odată se lăsară să cadă la pământ. Şi, şezând jos, în diferite poziţii, stau toţi cu ochii ţintiţi asupra acelor patru albi pe care sperau că-i vor mânca a doua zi… Ce e drept, patru corpuri omeneşti foarte slabe, împărţite la o mie de canibali nu prea era mare lucru…

Mai ales, că după toate probabilităţile nici femeile, nici copii, nici bătrânii n-aveau să ia parte la ospăţ, carnea albilor fiind rezervată numai războinicilor. Dar, poate tocmai din pricina asta, voiau cel puţin să-şi „umple ochii cu acea mâncare din care n-aveau dreptul să guste”.

Cât pentru prizonieri, îşi poate oricine închipui bucuria lor văzându-se împreună. Simţiră o bucurie atât de mare, încât cu toată primejdia iminentă îşi zâmbiră, privindu-se

— Mii de pipe! Ce plăcere îmi face că te văd Raimondo şi pe tine, Jean Bart şi pe d-ta, d-le căpitan!

— Dar mie! zise Raimondo.

— Dar mie! Dar mie! exclamă Jean Bart şi căpitanul.

— Ce păcat că suntem legaţi! adaogă Marius.

— Dac-aşi putea să-mi liberez cel puţin o mână, zise Raimondo.

— Şi s-apuc una din acele suliţe, care stau, colo, înfipte în pământ, continuă Jean Bart.

— Vai! întrerupse căpitanul. Ar trebui forţa unui Hercule ca să rupă lianele atât de solide!

Şi câteşi trei priviră lianele, care-i legau de la umeri până la glezne.

Încordându-şi muşchii şi contorsionându-şi membrele încercară soliditatea lianelor, dar nici un nod nu se slăbi şi sforţările prizonierilor fură primite cu râsete batjocoritoare din partea sălbatecilor.

— Maimuţe afurisite! strigă Marius, furios. N-aţi râde aşa, dacă n-am fi legaţi, chiar dacă n-am avea arme, mii di pipe!

Bietul Marius se înăbuşea de furie; neputând vorbi, atât era de furios, avu o idee de ştrengar şi din toată puterea scoase limba la ceata de bătrâni, de femei şi de copii, care, imediat făcură şi ei la fel.

Şi spectacolul era atât de curios şi de amuzant, încât i prizonierii uitară pentru o clipă teribila situaţie şi câteşi patru izbucniră în râs. Când veselia lor, poate puţin cam nervoasă, se potoli, căpitanul zise, grav:

— Soarta locotenenţilor, a subofiţerilor şi a soldaţilor mei mă îngrijorează mai mult de cât a noastră…

— Şi, John Rock! exclamă Raimondo,

— Adevărat! Mii de pipe?

— Pe Sfânta Fecioară! Sper că vor profita de numărul lor şi nu ne vor lăsa…

— Tăcere! Ascultaţi! strigă Robecchi aplecând capul şi ascultând cu cea mai mare atenţie.

Toţi plecaseră urechile şi distinseseră clar, de departe, un zgomot surd de împuşcături,

— Mii de pipe! Se bat!

— S-au întâlnit cu soldaţii mei! exclamă căpitanul

— Dacă auzim atât de clar împuşcăturile, zise Raimondo, desigur că lupta nu e prea departe. Deci, sălbatecii n-au surprins pe ai noştri în tabără.

— Poate că îndată ce au văzut incendiul, soldaţii au pornit în direcţia noastră.

Tăcură. Şi câteva minute ascultară. Bătrânii şi femeile ascultau şi ei. Şi, la intervale se auzea zgomotul detunăturilor şi strigăte înăbuşite de distanţă.

Deodată, cu o bucurie intensa, care-i strălucea în ochi, căpitanul exclamă:

— Nu! Nu! Oamenii mei n-au fost surprinşi! Desigur că lupta s-a dat în marginea pădurii!

— Atunci, zise Marius, soldaţii au ajuns la satul incendiat şi s-au luat desigur după urmele indigenilor care ne-au făcut prizonieri.

— Da! Da!

— În cazul acesta ai noştri vor învinge! exclamă Raimondo.
— Desigur.
— Şi vor fi aici, cel mult peste o oră! adaogă Jean Bart.
— Să sperăm!
— Şi să nădăjduim că Ba-Houleh nu va sosi aici ca oamenii săi înaintea lor, căci atunci am fi cu adevărat pierduţi!
Într-adevăr, victoria probabilă, aproape sigură a italienilor, făcea şi mai iminent pericolul de moarte pentru prizonieri, chiar dacă Ba-Houleh s-ar fi înapoiat singur, sălbatecul indigen ar fi fost în stare să asasineze în două minute pe cei patru prizonieri
— O! Dac-aşi putea să mă dezleg! strigă Marius răsucindu-şi braţele în zadar. Şi tovarăşii săi, furioşi că nu puteau lua parte la luptă şi la gândul că ar fi putut fi surprinşi şi masacraţi de fugari, făceau sforţări supraomeneşti ca să se dezlege.
Dar, femeile care-i păzeau începeau să se teamă că sforţările lor vor reuşi.
Numărul lor de sute de ori superior, nu era o garanţie de siguranţă; căci îşi făceau o idee atât de grozavă de forţa şi de puterea unui alb, liber pe mişcările sale, încât, dacă aceştia ar fi reuşit să se dezlege nici n-ar fi încercat măcar să se împotrivească şi să lupte; ar fi fugit în pădure; urlând.
Indigenele care şedeau în primul rând, în faţa prizonierilor, se consultară din ochi şi printr-un rapid schimb de cuvinte. Vreo treizeci dintre ele se sculară şi repezindu-se la prizonieri, îi transportară în colibele lor separate. Şi, acolo, din nou izolaţi, se văzură legaţi şi mai mult ca înainte, strânşi de la umeri până la glezne. Şi, fiecare se resemnă.
— Viaţa noastră, acum, e numai în mâinile providenţei, murmură Jean Bart.
Şi fiecare, strâns într-un cerc de femei agitate, se aşteaptă să vadă ivindu-se vinul sau doi indigeni.
Dar, orele trecură şi nici un sălbatec nu se arătă. Şi, pe când albii începuseră să spere, paznicile lor erau vădit îngrijorate.
Cu acea identitate de gândire pe care o aveau adesea între ei, cercetaşii începură să presupună că soldaţii voiau poate, să completeze victoria, capturând sau ucigând pe toţi sălbaticii, înainte de a pleca să-i caute.
Mai în curent cu tactica obişnuită în păduri, căpitanul se gândea:
— Bini şi Molinari trebuie să fi avut vreun indiciu asupra acestui sat în mijlocul pădurii; îşi vor închipui desigur că suntem închişi aici şi vor manevra astfel încât să ţie departe pe

senarezi… În orice caz, ai noştri ar trebui să sosească mai repede aici…

În timpul acesta soarele apunea şi noaptea începea să învăluie satul, în care domnea atâta speranţă şi atâta îngrijorare…

John Rock, rătăcit pe potecile întortocheate, se dispera. Umbla de colo până colo fără nici un rezultat.

Şi noaptea care era mai întunecoasă sub acei arbori îi întrerupea în mod fatal cercetările. Doborât de oboseală şi de durere, slăbit de marea pierdere de sânge din rana de la ureche, se lasă să cadă pe un trunchi de arbore răsturnat, murmurând cu un gemăt:

— Nu-i voi salva! Nu-i voi salva!

Şi rămase acolo, nemişcat, abătut, cu o zbârnâială în ureche, provocată mai mult de febră de cât de zgomotele nocturne ale pădurii.

Dar, deodată se sculă drept în picioare, ca galvanizat.

— Oh! Nu visez! Sau aiurez? Aud cu adevărat? auzise o voce clară, tinerească şi melancolică, cântând un vechi cântec italian.

— Dar e vocea lui Jean Bart! Cântă un cântec din ţara lui!…

Şi, nebun de bucurie, se avântă în noapte, alergând de pe o potecă pe alta, zgâriindu-se în spini, izbindu-se de arbori, urmând direcţia acelei voci cunoscute, care cânta.

Cursa lui John Rock nu dură mai mult de cinci minute, le pomeni deodată în faţa unei colibe înaintea căreia se întindea un spaţiu liber luminat de lună la zenit. Alte colibe mai departe erau luminate de flăcările unui foc în jurul căreia şedeau o mulţime de femei şi de copii culcaţi. Cântecul venea dintr-una din colibele mai apropiate de foc. Americanul, nemişcat, se gândi câteva clipe, apoi luă o hotărâre pe care o execută numaidecât, încărcă revolverul, lua în mâna dreaptă securea şi se repezi în mijlocul mulţimii din jurul focului. La apariţia aceea neaşteptată a unui alb in sat, toate femeile se ridicară în picioare, urlând, înspăimântate.

Câţiva bătrâni mai curajoşi apucară suliţele înfipte în faţa colibelor şi i se puseră în cale. John Rock, nu ezită, cu toată repulsiunea de-a lovi un bătrân, se gândi că n-avea alt mijloc şi trase. Un bătrân căzu. Fu deajuns pentru ca să se risipească vociferând.

— Jean Bart! strigă americanul din răsputeri.

— Trăiască Italia! îi răspunse vocea ligurului.

John Rock intră şi în câteva minute dezlegă pe Jean Bart! ceilalţi trei prizonieri pe care-i găsi în alte colibe. În locuinţa lui

Ba-Houleh îşi găsiră armele atârnate ca trofee

Reuniţi, înarmaţi şi sănătoşi cei cinci albi erau de acum siguri de a nu fi învinşi chiar dacă tot tribul s-ar fi înapoiat în masă. Cei patru prizonieri, după ce se încredinţară că satul era absolut gol se grăbiră să mulţumească lui John Rock.

— Dar, eşti rănit! exclamă căpitanul,

— Mai nimic! O ureche retezată.

Şi când voiau tocmai să-l întrebe cum se întâmplase, auziră o fanfară.

— Soldaţii mei! strigă căpitanul!

Şi toţi alergară în direcţia fanfarei.

După două minute, luminaţi de torţe, soldaţii intrau sat.

Fu un tumult de bucurie. Apoi veniră explicaţiile de o parte şi de alta şi, însfârşit, soldaţii începură să facă pregătirile pentru a poposi noaptea în mijlocul satului.

Căpitanul făcu apoi apelul: 17 soldaţi şi un sergent ucişi, alţi doisprezece răniţi, din fericire, nu grav. Locotenentul medic, ataşat la coloană, îi pansă, pe când bucăţi pregăteau o masă substanţială cu proviziile găsite în locuinţele indigenilor.

Şi cine dormi bine în noaptea aceia? Cei trei cercetaşi, căpitanul şi John Rock. Şi puteau dormi în pace căci scopul urmărit de expediţie fusese atins. I

Citiţi urmarea în fascicola nr.. 10

VÂLTORILE CATARACTEI

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI